Supracopem şi coperta de *Petre "VuUânescu*

Desene din manuscrise

TUDOR ARGHEZI

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURA

CUVÎNT

Vrui, cititorule, saUţi fac un dar,
O carte pentru buzunar,
O carte mică, c cărticică.
Din slove am ales micile
Şi din înţelesuri furnicile.
Am voit să umplu celule
Cu suflete de molecule.
Mi*a trebuit un violoncel:
Am ales un brotăcel
Pe*o foaie de trestiemgustă.
O harpă: am ales o lăcustă.
Cimpoiul trebuia să fie un scatiu.
Şi nu mai ştiu. . .

Farmece aş fi voit să fac
Şi printre o ureche de ac
Să strecor pe un fir de aţă
Micşorată, subţiata şi nepipăita viaţă
Pmă<n urina, cititorule, a dumitale.

Măcar cîteva crîmpeie,
Măcar o ţandăra de curcubeie,
Măcar niţică scama de zare,
Niţică nevinovăţie, niţică depărtare.

Aş fi voit să culeg drojdii de rouă,
într/o cărticică nouă,
Parfumul umbrei şi cenuşa lui.
Nimicul nepipăit să*A* caut vrui,
Acela care trasare
Nici nu ştii de unde şi cum»

Am răscolit pulberi de fum.

PARADA

Cînd încerc, pe dibuite,
Stihuri nemeşteşugite,
Vin la geamul meu închis,
Ca din basme şi din vis,
Toată noaptea, cît veghez,
Pîna^n miez şi după miez,
Valuri, ploi, ninsori de fluturi,
Purtînd chivăre şi scuturi,
Sumedenii de gînganii —
Şi*n genunchi îmi fac mătănii.
Mă cunosc şi mi se închină
Că le dau din geam lumină.

In izbelişte şi hulă,
Mîngîiere mi*e destulă,
Şi mă simt în lumea lor
Sol, în Ioc de cerşetor,
între treptele de sus,
Pot să nu fiu, cum nici nu^s.
Din împărăţia mea,
începută din perdea,
Fluturimea mă plăteşte
De dureri, împărăteşte.
Cine poate să*mi dărîme
Slava de peste fărîme?

Una,m văluri de mireasă,
Are pasul de crăiasă,
E albastră şi frumoasă,
Scrum de umbră somnoroasă,
Şi/i subţire, din tipare,
Ca un fum şi ca o boare.
Străveziul borangic
S*a urzit în Carul mic,
Şi/i gingaşă şi suavă
Ca Ofelia bolnavă.

Nişte pui de porumbiei,
De argint şi de polei,
Vin în stoluri, ca o ceaţă,
Se opresc, se strîng şimgheaţă,
în odăjdii de atlaz
Vin lăstunii mici la iaz,
Să se bucure şi scalde
în viitoarea de smaralde.
O şopîrla vrea să fie
Cît un ac cu gămălie.
în imperiul meu pătrat,
S*au mutat şi aşezat
Ciute, cerbi şi căprioare
Prefă cute «n mărţişoare.
Toate cele mari şi vii
Sînt făcute jucării
Şi*au trecut prin făcătură
Nouă, în miniatură,
între bumbi şi cuişoare,
Fermecate să şi zboare;
Vite mari, cu coarne grele,
Deochiate, în mărgele,
Viespii, muşte şi lăcuste
Cu aripile înguste;
Fiarele*au ajuns sfiioase
Şirs cusute cu mătase.

Un ţînţar cu picioroange
Sare*n arcuri peste goange.
Alt lungan şi*un uliu berc
Tremurăm zigzag sun cerc,
O chirilică răsare
Pe un punct de întrebare.
Droaiele de alfabete
Şi de litere schelete
Se tîrăsc pe geam alene,
Printre slove egiptene,
Tresărite de un har
De mai nou abecedar,
Şi jivină cu jivină
Sug bezmetica lumină.

De fereastră s<a izbit,
Gros cît un mitropolit,
Cărăbuşul, un gîndac
în manta cu comanac.
E greoi şi cam atîrnă
Cu un corn în fruntea cîrnă,
în dulamă şi giubele
Lustruite, ca de piele.

Ca o pajură de foc,
Fluturele din mijloc
E*o păreche de paftale,
Aninată*n balamale
De cristal, o cataramă
Pentru plete şi năframă.
E bălţat din catifele.
Zugrăvite cu inele,
Ti^helite cu chenare
Albe, de mărgăritare.

Cită mare cheltuială
De zmalţ, lac şi poleială!
Ce belşug şi ce risipă
De comori întno aripă!
Ce*avuţii într^o paiaţă
Şimtno scamă de mustaţă!
Nu s*a calicit măcar
Nici un strop de chihlimbar
Sau cerneală de cleştar.

Că stihiile, grămadă,
Au luat parte la paradă,
Pana mea, să nu te sperii
Că vin gloate şi puzderii,
De scîntei, verigi şi zale,
în vîrtej, în rotogoale,
Cu strigoii fără nume,
Stoluri, adunaţi din lume.

Au mers horele şi*au stat.
Nici un glas n*a suspinat,
în tăcerea dimprejur
Nu 5'aude un murmur.
Mii de mii şi mii de sute
De*arătări nemaivăzute
Sînt streine între ele,
Ca şi fragedele stele,
Ca şi stelele de mute.

Cedare sufletul sămveţe
Dintr^atîta frumuseţe?
Patru broaşte subt pridvor
Urmăreau căderea lor.

SEARA

Un păianjen, ca un neg,
Umblă lung în şase peri.
Abiad vezi şi e întreg
Cu nevoi şi cu dureri.

Vine de la munca Iui,
Nu semşeală de picior.
11 aşteaptă, colom cui,
Casa prinsă de urcior.

Nu mă vede, nu mă are,
Nu mă ştie de nimic.
De ce*oi fi atît de mare?
De ce*i el atît de mic?

CONFIDENŢA

De*abia trezităm soare alb, grădina
Din somnul ei curat dintru^nceput,
Că o şi turbură cu fulgere lumina
Şi stupul lacom şt limbut.

Ca nişte ochi semdreaptă către mine,
Cu gene lungi, trandafirii,
Floarea deschisă a tuipinii pline
De căutări sfiioase de copii.

Fieştece răsad, în îndoială
Câ'şi spune visul sau că şi4 ascunde,
îmi urmăreşte mîna prin beteală.
Sînt grădinarul ierburilor scunde.

Mărturiseşterti, puică micşunea,
Şoapta œ<o ţii pe buzele matale
Şi lasă/ţi sufletul de catifea
Să*şi scoată tot oftatul din petale.

Voi bate^albinele de la prisacă
Şi vă voi apăra de stele
Şi de duhovnicia lor posacă.
Căci voi sînteţi fetele mele.

CIRIP

Veniră pîlcuri, de Florii,
Din Sflntul Munte şi Ierusalim,
Cu călăuza unui serafim,
Peste prăpăstii, ape şi cîmpii.

De Paşti va trebui să fie
Praznice sfinte în Tării,
Clopote, coruri, liturghie
Şi îngeri mulţi, sute şi mii.

Doi heruvimi au tras la noi
Şi au găsit un cuib de lut
Gata făcut, bine făcut,
Cu cîlţ uşor şi scame moi.

Copiii ni s*au deşteptat
Cu stoluri în ferestre şi pridvoare,
Şi sfeşnicele s*au aflat,
Ale livezilor, aprinse cu o floare.

Văzduhul sună de viori
Subt streaşinile*adînci şi frînte,
Ele*a cîntare au purces din zori,
Căci oamenii* au uitat să cin te.

DE PAŞTI

La toate lucarnele şi balcoanele
Au scos din cer îngerii icoanele
Şi*an aprins pe scări
Candele şi luminări.

Oraşele de sus, în sărbătoare,
Au întins velinţe şi covoare
Şi ard în potire
Mireasmă subţire.

Şi din toate ferestrele odată,
Mii şt sute de mii,
Heruvimii fac cu mina bucălată
La somnoroşii noştri copii.

MIERE ŞI CEARĂ

Fetele, albinele
Au furat sulfinele,
Tărîna de soare,
De pe flori uşoare,
Pulberea de lună,
De pe mătrăgună,
Scrumul de şofran,
Nea de mărghiran,
De pe izma'creaţă
Broboane de ceaţă,
Lină de tămîie
Şi smirnă, moîîie —
Soiuri de lumină
Făcută făină.

Li se^aştern ca pînzele
Toate dupăprînzele,
Şi la toate ceasurile
Trimbele, atlasurile.

Cred că va<ncăpea
Intrmn stup şi#o stea,
Care a venit
Şi s*a rătăcit
Dintrmn roi de sus.
Şi care diseară
E miere şi ceară.

CREION

In grădinam care scriu,
Cerne aur argintiu
O tipsie ca de jar,
Spînzurată*ntnun arţar.

Florile trezite mi'S*
Aripile şi*au deschis,
Şi desprinse din răzoare,
Stoluri lungi încep să zbo

VACA LUI DUMNEZEU

De prin vîrful pomilor
A venit o boabăm zbor
De cafea,
Năclăita în perdea.
Dumnezeu cînd i*a făcut
Finţa din scuipat şi lut,
Cu o pensula de zdreanţă
A vopsit*o cu faianţă
Şt i*a pus ca din greşeală
Două coji cu căptuşeală
în spinare,
Ca sa zboare,
Şi aproape în zadar
Patru puncte, ca de zar.
Se gîndea atunci că nu*i
Greu să fie vaca lui.

Ca un nod de broderie
Neagra şi cărămizie
Care mişcă şi se zbate,
S>a>nnecat pe jumătate
în nemărginire*albastră
Din fereastră.
Şi findcă răsar în aţă
Stelele de dimineaţă,
Crede că din zarcadîncă
Luna vine şi*o mănîncă.

Şi sedează liniştită
Ca sâ fie înghiţită,

DOMNIŢA

Prinţesei mici îi pare bine
Că stăpîneşte ţara de albine.
Cetăţile dintre răchitele^argintii
Noroade au cu sutele de mii,
Şi mînaâ cît o floare
Cîr mu ieste dulce zeci de popoare.

Ca sa le placă
In in se îmbracă
Şi se stropeşte cu fum
De parfum,
împresurată de un văzduh de boare
De levăntică şi răcoare.

Prinţesa mică*i bucuroasă.
Prisaca sună ca murmurul de coasă.
Fagurii sînt grei
în buricele moi ale degetelor ei,
în urzeala miilor de găuri de celule
Aşteaptamcovoiate larvele minuscule
Să se trezească şi să*i zboare
Pe umeri, pe gulere, pe cingătoare.

A venit o solie
De o mie
Sa*i cînte la ureche
Ru^a bǎltii veche.
Pîinea ei cu povidlâ şi unt
O înconjoară zborul trîntorului, mărunt.
Pe cafeaua cu lapte
Au tâbărît şaptezecişişapte,
Şi roiurile avide
Se îmbulzesc la felia de cozonac cu stafide.

GHICITOAREA

Ghici ghicitoarea mea.
S*a pogorît un păianjen dintno stea,
Din Carul mic, din Carul mare,
Pe un fir de cînepă lucitoare.

Şi nu era păianjen, era păinjeniţă.
Avea, ca tine, o guriţă
(Mînca*o>ar mama!)
Şi pârul ca arama.
Ochii ca nişte dude
Brumate, negre, ude.

Şi a scos nişte picioare lungi
Din două pungi
Flutur eşti; de mătase,
Nu prea subţiri, nici prea groase,
Cu călcîie
Mirositoare a lămtie.

La sale
Avea două portocale,
Şi la sîn (ascundedeb
Ouăle, rotundele.
Şi, sa*mi mai aduc aminte
Unde să fi văzut şi*un bob de linte, . .

Nu ştiu, am uitat,
Cu toate câ bam pupat.

Ghici. . .
Am împletit ibrişim cu amici
Şi i*am tivit sprincene si gene
Ca sâ*ngreuieze pleoapele alene.
Ghici (mînca*o*ar tata!)
Cine era fata?

ZĂBAVĂ

Sagetătoarea căutătură
Se mai zăreşte pe firimitură
Subt canapea şi clavecin,
A vulturului de caolin.

Pasărea aspră, de Tărie,
S*a sfarimat ca o farfurie.
Păcat că din cioburi şi spărturi
Nu se pot lipi şi face vulturi.

Plîngi după bijuteria spartă
Ori fă cum vrei, sau blestema, sau iartă.
Dar dînd clavecinul şi canapeaua*n lături,
Vine noaptea! grăbeştote sa mături.

URARE

Şchiopătînd la uşa mare
Cu*o metanie şi*o cruce,
Greierele îţi aduce,
Doamne, binecuvîntare.

Gînduri line,
Spice coapte,
Doniţi pline:
Miere, smirnă, must şi la

Să*ţi aducă binele
Clipele: albinele.
Ca balta şi miriştea
Să*ţi răspundă liniştea.

Bună paza,
Scăpărată dintr*o stea,
Prea cu rataşi albă rază
Casei candelă săa stea.

Şi să teascul te norocul
Ca un cîine, în tot locul.

Cîntec, stihuri şi poveşti. . .
Măre, Doamne, să trăieşti!

O LĂCUSTĂ

Mi/a umblat în păpădie
O goangă cu pălărie
Şi camaşe stacojie.
Avea fuste şi manta
Tăiate din catifea
Şi pieptar cu solzi de ţiplă,
Căptuşit o un fel de sticlă.

Domnişoarei cu trei rochiid
Lăcrimau rubine ochii.
Să te întreb pe Dumneata,
Cum venişi în iarba mea
Şi de unde, Domnişoară
De cristal şt scorţişoară?

După pana ce te*a scris,
Vii şi tu din somn şi vis.
Căci vopseli asemeni nu*s
Decît colo, tocmai sus,

Unde sînt întmdevâr
Pensule de*a fir* a/păr
Şi zugravii de o şchioapă,
Meşteri scriitori cu apă.

Ce te*a supărat? ţintarul,
Pâpurişul, nenufarul?

Aş fi vrut să stea s*o prind,
A venit încoa sărind
Şi*a plecat sărind într*alte
Buruieni şi mai înalte.
Şbaş fi vrut să<mi stea întîi
Pe un vîrf şi s/o mîngîi.

Mba lăsat atîta mie:
Bumbii goi, de păpădie.

DENIE

Seara stau cu Dumnezeu
De vorbăm pridvorul meu.
El e colea, peste drum,
în altarul lui de fum,
Aprinzînd între hotare
Mucuri mici de lurnînare.
Din cerdacul meu la el
E un zbor de porumbieh
îmi trimite danie
Cîte o gînganie,
Paianjini pe sanie
Sau pe o metanie,
Atîrnaţi de*o sfoară, groasă
Cît o umbră de mătasă.
Şi se leagă de pridvoare
Mirodenii dulci de floare,
Ca o punte de poteci
Pentru fluturiim scurteici.

Pe drumul de el ales
Graiul n*are înţeles.
Mai mult spune cucuruzul
Decît gura şi auzul.
Domnul tace.
Glasul nu>şi trimite*ncoace.
Domnul face.

DOUĂ CAPRE

Două capre cu trei iezi,
în genunchi, la o tulpină.
Ţi se pare că le vezi
Că se roagă şi semchină.

In gtubele lungi, de păr,
Şi cu bărbi, ai da să zici
Că sînt chiar, într*adevăr,
Cinci monahi ori ucenici,

Şbi şi a Ită* asemăna re:
Ciute şim suman sărac,
înţolite*^, fiecare,
Roşe o vane lem şiac,

S*au sculat şi, rumegînd
Stihuri mute şi litanii,
Scapă, rupt din cînd în cînd,
Şirul negru de metanii.

URECHELNITA

Unde fugi, nebună oarbă,
Cu picioarele de barbă?

CINCI PISICI

Am în grădină cinci pisici
Din care două sînt pisoi,
Ele — gingaşe, moi şi mici,
Ei — dolofani şi zdraveni amîndoi:

Spinări, picioare,mcheieturi ca fierul,
Unghii de şoimi şi colţii lungi, de fiare,
N*ar cuteza nici şarpele, nici jderul
Să simtăm ceafă crîncenele ghiare.

Cînd calcă^n flori şi dau să se oprească
S^asculte parcă un murmur pierdut,
Le cade ca pe#o scoarţă oltenească
Ţesută umbra printre foi de dud..

Sînt tigrii mei, de veche obîrşie,
Şi mă mîndrese cu neamul lor cel mare,
Şi bărbătesc şi blînd la duioşie
Şimtr*adevăr ţesuţi ca pe covoare.

Dar de ajuns sa latre un căţel,
Că fug în pomi şi uită şi de mine.
Tigri de junglă neagră, staţi niţel,
Că mi*aţi făcut mîndria de ruşine.

STEAUA>N [AR BĂ

Ca un strop de rouă^aprins,
Ce luceşte în poiană?
Pentru gîze într*adins,
Să lemdrumem buruiană?

Ca o candelă de schit,
Care, strtnsă*ntr*o scînteie,
S*a desprins şi a fugit
Pe o gaura de cheie?

Ca o za de prin poveşti,
Descusută din pieptarul
Unei fete împărăteşti
Sau din deşti mărgăritarul?

Singură cu*aureolă
în imperiul de urzici,
Cum te cheamă? Luciolă?
Sau te cheamă Licurici?

£, gîngania cu stea
Albăstruie, stinsăm verde.
N«o atinge, pana mea,
Nici cu gîndul, că se pierde.

DOI FRUMOŞI

Pe?o foaie de iz ma/n gustă
Se opreşte o lăcustă.
Ce frumoasă d, fa, Mărie!
N*are nici ea pălărie
Şi, st r însă m fotele ei,
Fără tocuri şi cercei,
Cu bondiţam subsuori
Şi cu talpa goală <n flori
N>a fost, cînd era mireasă,
Nici Crăiasa mai frumoasă.

însă e şi* un brotăcel
Şi nu luai seama la el.
Ochii lui în ochii ei
Licăresc şi dau scîntei,
Sufletele amîndouă
Tremurînd de*o spaimă nouă,
Şi fiecare se strînge
Celălalt oo sad mănînce.
Vai de păcatele lor,
Nu a fost nici un omor,
Au sărit caremtno parte
Şi s*au dus în cîrji departe.

Adevărul se cunoaşte:
Dînsa nu mănîncâ broaşte.
Ar putea măcar să guste
Dînsul, gingaşul, lăcuste?

VRĂBIILE

M*a strigat la gard un om
Cărnii fug perele din pom.
Dar avui şi eu noroc,
Erau cu coadă şi cioc.

NICI NUd PASĂ

Te*ai oprit într«un cais.
Pasare, cin' te*a trimis?

Te<ai mutat din dud în dud.
Cîntă, hai, să te aud.

Pasările fermecate
Nu au har să cînte toate?

Cioc vioi şi ochi zglobii,
Spune*mi tu, de unde vii?

Aşa pasăre bâlţată
N*am văz ut* o niciodată,

Şi atît a catifea,
Scrisă numai pentru ea.

între pomii din grădină
Eşti acasă, dar streină

Şi să te ghicesc nu poci.
Mă apropii, tu te joci.

Nu ştii, pasăre frumoasă,
Cum te cheamă? Nici nu<ți pasa.

O FURNICĂ

O furnică mică, mică,
Dar înfiptă, va să zică,
Ieri, la prînz, mi s*a urcat
De pe vişinul uscat,
Pe picioare, pentru căci
Mi le*a luat drept nişte crăci.

Măruntica de făptură
Duse, harnică, la gură
O fărîmă de ceva,
Carcacasă trebuia
Aşezat în magazie
Pentru iarna ce/o sa vie.

—« Un' te duci aşa degrabă?
Gîndul meu mîhnxt omtreabă,
încă nu te<ai lămurit
Ca greşeşti şi*ai rătăcit?
Cu merindea îmbucată
Te*ai suit pînăm cravată
Şi mai ai pînăm chelie
Două dealuri *şi*o* bărbie.
Nu Yrei, tată, sărti arăt
Cum iei drumul îndărăt?

Să*ţi mai pui o întrebare:
E aproape de culcare;
Unde dormi, aici, departe?
într*o pagină de carte?
S*ajungi virgulă tîrzie
Intrmn op de poezie ? »

Mă gîndesc ced de făcut
S<o feresc de neştiut,
îngrijat de œ* o sa zică
Maica stareţa furnică
De*o lipsi din furnicar,
Şbo aşteaptă în zadar»

GIUVAERE

Zi cu zi, îmi faci cadou,
Puică galbenă, un ou,
Şi nici n*ai avut habar
Că*mi laşi zilnic în cuibar,
Parcă lunecat din cer,
Dintr*o stea, un giuvaer,
în uimirea mea adîncă,
Uit că oul se mănîncă
Şi mă uit, mărire ţie!
Ca la o minunăţie •
Astad oul de găină?
Astad ochiul pe slănină?
Ăsta s*a vîndut în piaţă
Ieri şi azi de dimineaţă?
Nu se poate! Ce, nu ştii
Că nu vînd bijuterii
Mama Voie a şi Dumitra
Nici cu coşul, nici cu litra?
Precupeţi de har şi nimb?
Marfa asta nu*i pe schimb.
Prin petala de opal
Se străvede un cristal,
Şi*ntr*un sîmbure de ceaţă,
Strînsă^n tainele de viaţă,
încolţeşte veşnicia.
Asta *tve* bijuteria.

Puică, ouăle matale
Nu le capeţi pe parale,
Că sînt lucruri geniale.
Aoleu, ce proastă eşti!
Nici măcar nu te gîndeşti.

TUNĂ

Tunăm cer. Se surpă, poate.
Stive de lemne tăiate.
Că nu*ţi vine chiar a zice
Că joacă Domnul popice.

PODOABE

în lumina lunii moale,*a
Unei nopţi de Betleem,
Se deşiră, tot agale,
Noapteamtreagă, ca un ghem.

Ac, mosor, compas, gherghef.
Raza batem loc şi coase
Plasamtinsă de sidef,
Desfăcîndu'şi firum şase.

Ite#n dun^ă, argintii.

Un păianjen ca o ghindă,
Strecurat prin broderii,
Cădem ele, să se prindă.

Uneori, oprit pe fire,
Şimnodînd un vîrf de aţă,
Intîlneştem oglindire
Luna plină drept în faţă!

Vîntul, mai înnalt ca teii,
Iute şi nebun, ca ţapul,
Horbotele arencii
Le sfîşie*n craci cu capul,

Cînd nu bat nici vînt, nici ploaie,
Numai umbraâ grea, de lene,
Casnica mea cucuvaie
Ia gatealam fulgi şi pene.

VÎNTUL

Nu ştiu cine, pe furiş,
Mi*a smuls toamnam miez de noapte,
Din grădini, ca un afiş.

Cineva, vorbind în şoapte.
De pe*o scară de coşar,
Amtocmit*om şase, şapte,

Şi*a vîrît«om buzunar.
Hoţ de frunze, cined ştie
Să ia seama: vine iar.

TOAMNĂ

Cade frunza de pe nuci,
Tălpi croite, de papuci.

IARNA BLAJINĂ

Iarna blajina
A intrat în voi, întîi, ca o lumina
Preacinstită, pomule,
Preagingăşe, omule.

A rămas de astă*vară
Luna în ramurile de ceară.
Pomule mic,
Ce torci tu, borangic?

Buruienile sînt îmbrăcate
Şi încălţate
Cu tîrlici
De panglici.

în streaşinele mele
Vrăbiile au adus peri ni şi saltele.
Pisica bătrînă
Şi#a pus ciorapii de lînă,
Şi torcînd pe neştiute
Din carîmbi şi căpute
Sumbrăcat cu tricou
Cenuşiu şi nou.

Toată lumea se joacă
De*a un fir de promoroacă,
De>a ţandăra, de*a cremenea,
Vrînd să fie*asemenea.

Floarea nu mai vrea să dea
Şi s>a făcut nuia.
Apa face minuni
Şi soiuri de minciuni.
La jghiaburi, burlane şi ciuturi:
Vergele, mărgele şi ciucuri.
Melcul urduros
S<a făcut somnuros:
Dintrmn fel de pămînţel,
Pe cared ştie el,
Şi cu un fel de meşteşug,
Si*a făcut un fel de belcius
Sfredelit, găurit, învîrtit —
Şi s*a zidit
Pe un an
întrAin fel de pantof, dintnun fel de porţelan*

Toate taie, toatemţeapă,
Din văzduh şi apa,
Şi presărat cu ghimpi mici
Pămîntul se ghemuie ca un arici.

DE CRĂCIUN

Cine*ar fi crezut livada
Dintnun ghem şi un mosor?
Că s>a rupt ca un covor,
Deslînată cu grămada.

Calcă lin! Fuioarele
Şi urzelile îţi pot
încurca picioarele
Şi pantofii mici de tot.

Dacă mă gîndesc, te * apucă
Iarna* n ghemele de sfoară,
Ai sămgheţi, pe ger, afară,
Şi nud cine să te*aducă.

însă, poate ai noroc,
Pentru tine să se facă
Iar livezile, la loc:
Din argint şi promoroacâ.

JOC DE CHICIURI

Cine s*a jucat azmoapte
Că ne*a uns pomii cu lapte
Şi*a vopsit cu tibişir
Coardele de trandafir?

Ba se poate că o mînă
Le*amşirat cmn fir de lină
Şi<a tras crăci de corcoduşi
Prin degete de mînuşi.

Vinele dintre petunii
S#au făcut cît nişte funii,
Sîrma gardului de plasă
E de zece ori mai groasă
Ş împresoară curtea mea
Cu zăplaz de catifea.

Sforile de telegraf
Leagănă cîtemn cearceaf.
Pe o căpiţă de mei
Şed opt mii de porumbiei.
Căci întregul Dubul Sfînt
S*a pogorît pe pămint.

Iepuri albi cu blana groasă
S*au strîns pilcuri lingă casă-

Ţarina, ca de hîrtie,
Emvelită cu dimie.
Peste casă, o broboadă
A căzut, ciucuri, grămada.

Cerbii, m turme şi cirezi,
Prinşi de coarnei în livezi,
Şimcepînd coasta s*o urce,
Se zmucesc să se descurce.

Ce folos! Din ramuri, iacă,
Nu mai pot sa se desfacă,

Şim plopi sună clopote
Şubrede, de horbote.

ÎN PERDEA

în perdeaua de atlas
Noaptea i<a intrat de<un ceas.
Sfertul lunii de apus
S*a urcat nițel mai sus.

Un foc alb din cer s*a rupt
Şi se*anină dedesubt.

Seară nouăm vreme veche.
Deget fraged în inel.
Lunad vine în ureche
Şimn luceafăr în cercel.

TRANSFIGURARE

Cu toate că i*am spus ca nu vreau,
M î a dat noapteam somn să beau
întuneric, şi am băut urna întreagă.
Ce*o fi să fie, o să se aleagă.

Puteam să ştiu căm zeama ei suavă
Albastră alburie, era otravă?
iVbam îmbătat? Am murit?
Lăsaţîmă să dorm. . . ÎVbam copilărit.

Cine mai bate, nu sînt acasă,
Cine întreabă, lasă, . .
Cui mai pot sad ies în drum
Cu sufletul rneu de acum?

HAIDE

Dacă ochilor tăi le*ar plăcea
Nevăzutul si neştiutul, ai putea
Veni la mine, parcă,
Şi te*ai lăsa primejdiei din barcă.

Şi nu te*ai mai gîndi la nimic,
Nici la petecul tău de viaţă mic.
Nămolurile tainelor toate
Zac în mine răsturnate.
Luntrea ţintă de ele
Se loveşte de nuferi şi stele.

într^o limbă barbară
Ţîaş spune poveşti dintre o ţară.
Vorbele, ca o ţarină
Din şesurile ei ţi ie*aş presăra pe mînă.
Şi#n lacrimi se vor trezi
Apele ţarii dinspre miazăzi.

Ascultă: rîuriled trec prin mine.
Le auzi tu destul de bine?
Ascultă: grăieşte cucuruzul.
Pricepi creşterea lut cu auzul?

Uitem livadă stupii,
Uitem vifore lupii,
Uite cerbii,
Uite firul ierbii.
Vezi
Herghelii, stoluri, turme, cirezi?
Toate ale mele sînt si de mine ţin,
Tot ce nud al meu si e strein.
Din perinile munţilor, la rîul lat,
Dumnezeu şîa aşternut pat
Şi s#a culcat.

LOGODNĂ

Vrei tu să fii pămîntul meu
Cu semănături, cu vii, cu heleşteu,
Cu pădure, cu izvoare, cu jivini?

Vacile nc vor aduce ugerii plini
Şi vor mugi la poarta noastră
De salcâmi cu floare albastră.

Nevăstuicile se vor juca în ogradă
Cu purceii şi cu raţele, grămadă.

Puii de borangic
Vor număra meiul cu bobul mic
Şi vor fugări ţînţarii.

în faţa prispei vor tremura arţarii
Pestriţi si va cînta coccşuL

Vom aduce florile cu coşul.
Din nuiele de răchită
Vom face împreună zestre împletită.

Şi **din lina oilor,**
Culcuşuri pisoilor.

Vrei tu să fii grădina mea,
De iarbămiare şi de catifea?

MIRELE

Păşunea mea tu să fii
Cu păpădii.
Eu să fiu boul tău alb şt nevinovat
Care te*aş fi păscut şi te*aş fi rumegat,
Pe înserate,
Pe copitele îngenuncbiate.
în jugul braţelor tale
Aş urca greul cerurilor goale
Şi munţii lunii pînăm pisc.

Am rărnîne în lună, pe disc,
Să arăm văile de tibişir,
Să semănăm lămîiţă şi calomfir.

Culcă*mi*te trîndăvă pe coarne,
Fă'te jugul meu de carne,
Stăpîna mea, frumoasă ca aurul,
De care tremură taurul.

ÎNGENUNCHIERE

Tu miroşi ca marmura şi apa di a fîntînă.
Aî scos din uitare o mină,
Te>ai deşteptat cu genele dese
Peste minunile puţin înţelese.

Vino sâ te ascund în trestii si papuri
Pînă<or sosi hainele din cufere şi dulapuri,
Pantofii înnalţi
Cu care^ai să temcalţi,
Ciorapii de sticla de mătasă,
Horbota moale, cămeşile fumurii de acasă.
Mîinile mele vor să te*mbrace
în aromate, calde promoroace.

Cu cireşe la cercei
Să mergem la pureci,
Să dăm vitelor tarîţele
Mulgîndude ţîţele
în ciubere.
Dă*mi mîna ta fără putere
Cu finul de*a valma.

Taurul vrea să'ţi lingă palma.

MIREASA

Ochii tai s*au pus pe slove şi cuvinte
Ca nişte albine albastre, însetate de mirodeniile
sfinte,
Şi sugînd mierea cărţii s^au îmbătat cu ea.

Halucinata ştiinţei, vino în grădina mea,
Unde busuiocul a crescut ca brazii, şi măceşii
Zgîrie sîmburii sînului prin inul cămeşii.

Pămîntul umblă după tine să te soarbă
Cu vîrfuri boante de iarbă oarbă.
Din sîngele tău băut şi din sudoare
Pot să iasă alte poame şi feluri noi de fi o are.

Vino. Dinnatnte îţi voi desface pelinul şi românită
Pe care le coace arşiţa.
Cu braţele şi pieptul voi despica poiana
Şi buruiana.

Voi ridica viţele fragede cu ghimpi de mărăcine
Ca nişte omizi lungi, lipite de tine,
Te voi strecura ca dintr*o plasă,
Dînd foile şi umbra de o parte,
Cum ai făcut şi tu în carte,
Mireasă!

După ce te voi fi trecut şi apărat
De fiarele mici, de gîzele de un carat,
De şarpe, de lanţuri şi de metale
Vegetale,
O să mă laşi sa*ţi pui inele de mîini,
brăţări de picioare.
Si alte vestminte, dogoritoare.

CĂSNICIE

Şopîrlele verzi şi cenuşii, din chiparoşi,
Se uită la tine, şopîrlă
Albă, cum coşi
Pe mal, cu piciorul în gîrlă.

Şerpii casei nu te^au mai văzut,
Oile se opresc, vacile rag.
Şi măgarilor încurcaţi în muşte, le/ai căzut
Cu drag.

Trebuie să mergem să cunoască
Tîrla, coteţele, grajdul, balta,
Cine are să le domnească.
Poftim. . . Ariciul nostru, pînă una*alta.

DRAGOSTE

Pe cîmpul palid, în sulfină,
Vitele pasc şi rumegă lumină.

Ramurile, poamele
Fac mierea, smirna şi toate aroamele,

Şi căluşeii cercului cu zodii,
Curcubeie de jivine şi jigodii.

Auzi? Oglinzi şi argintari, şîn ape
Stă scufundat un clavecin cu două clape.

Zări de zmalţ, văzduh de ceramică,
Streaşini, un cuib de rîndunică.
Sprintenul aer miroase
A răchită tînără şi a mătase.

Pămîntul dă din el
Tidve, izmă, muşeţel,
Boance, piersice, struguri.

Rînduri de pluguri,
Cocorii taie brazdă stearpă şi ară
Nămolul Tăriilor de ceară.

Vin turmele, capre, m io arce...

Stai! Nu temtoarce.
Coapsa ta sucită stă aşa de bine,
Caldă, lîngă mine!

Ai vrea sămceapă noaptea? Vrei?
Strînge^mi încet un deget, două, trei,
Neputincioase, somnoroase, putrede, slute,
Pe adormite, pe tăcute.

ÎNVIERE

De cînd mi*ai pus capul pe genunchi, mi#e bine.
Nu ştiam că mă voi vindeca de mine cu tine.
Vorbele, gîndurile, împletirile crezusem că*mi
ajung.
Nu ştiam. Au zvîcnit umerii, au crescut braţele:
fusesem ciun^.
Mi*am simţit coapsele, gleznele, spinarea tari
ca un luptător.
M*am vindecat şi rmam născut, sârutîndu*ţi talpa
unui picior.
Fusesem slăbănog, fusesem orb, rătăcit
între uragane, miazănoapte şi răsărit.

Mîna îţi atîrnăm nisip şi pietriş,
Linsă de valul curmeziş
Care vine^mblînzit să'ţi pupe unghiile, inelele
şîo brăţară
Şi îţi aduce daruri din t o altă ţară,
Zale rupte, firimituri de coifuri şi de scuturi,
O poala de odăjdii argintii şi fluturi.

Pentru leacurile din măceşii sînului tău
Am înfruntat mînia lui Dumnezeu.

Vezi? Corabia din zare pluteşte lin,
plecata pe sfert,
Plumbuită ca întrmn nămol de cositor fiert.
Merge marea, merge cerul împovărat de stele.

Numai corabia şi noi ne*am oprit între ele.

CÎNTECE
CU GURA-NCHISĂ

IATĂ, SUFLETULE.

Sufletule, iată stihuri fără chip,
Fără sunet şi fără de răspuns,
De pulbere şi de nisip.
Primeştede, murmurădc.
Cuviincios m*apropii iar de tine
Fiindcă mă tem şi findcă te*am văzut
Sălbatec şi neliniştit.
Dau adăpost subt un acoperiş cu mine
Lui Dumnezeu şi marilor minuni,
Cum aş putea sa nu mămfricoşez ?

Le*am rupt să curgă fără şir,
Metanii deslînate,
Horbote, petice, b o rang icuri, frunze.
Aş încerca să stăm din nou la şoaptă
După ce dansurile s*au oprit
Şi a tăcut orchestra.
Vreau să vorbim în graiuri desfăcute,
Şi, dezlegînd cuvîntul de cuvinte,
S*alegem înţelesurile pe sărite.

Alt'dată, am grăit în stihuri încălţate,
Croite măsurat şîmpodobite.
Am ostenit să^mi fie strînsă limba în coturni
Şi vreau s*o las să umble de acum desculţă.

DUREREA MEA.

Durerea mea de vineri duminicad mai dulce.
O gust mai mult cînd sună un clopot
dintno turlă.
De ziua săptămînii mbe milă şi mue silă.
A nud opac şi vremea sîngroşat,
Ma cheamă ora din trecutul isprăvit
Şi nu e loc să ies din cea de^acum,
Prin funingini şi scrum.
Timpul miceşte însă scump,
Căci mi se pare căd al meu,
în vitejie şim înfricoşare.
Eşti un erou? Eşti un fugar?
Omule, purtat ca o manta tîrîş,
Din şapte nasturi mai atîrnă cinci.
Doi 5*au pierdut.
Unul a rămas pe munte,
Altul a căzut în rîpă.
Auzid. . . Cade în eternitate.

MAI MULT PĂMÎNT

Oue pămînt pe tălpi
Cit cuprinde pămîntul.
Mi*am făcut opinci din şesuri,
Corăbii din talaze
Şi aripi din vînturL
Mai multe ape clocotesc în mine
Decît în matca mării,
Mai multe stele au sclipit,
Văzduh mai mult a fugit,
Umbră mai multă a trecut
Prin păsurile sufletului
Decît printre piscuri,

Drumeţul îngheţat pe creste
A fost adus pe targa,
încălzeşted mîinile, maică,
La icoane,
Luminează̆d cu candela.
E bine în chilia ta,
E bine în sufletul tău.

Dăd puţintică miere *svo* prescură,
Tined o sută de ani ascuns,
S^asculte, noaptea,
Lingă mîinile talemibătrînite,
Toaca blinda de utrenii.

TOT O SARICĂ

Tot o sarică mămcape,
Gros si slab, mare şi mic.
Făcîndu*se pentru mine pitic,
M*a bătut pe umeri Dumnezeu
Cu mîna lui femeiască.
Tu eşti? m*a întrebat; te cunosc.
Nu am ştiut răspunde.
Eu eram? eu nu eram?
Cum putea să mă cunoască?
Mă cunoşti, Doamne, din vie,
Din lume, din farmece, din schit?

O să*mi spuie altădată, Dumnezeu,
în ceasurile mici din amurg,
Cînd vom vorbi în patru ochi.

Dar cînd voi pleca într^acolo
Pot să iau cu mine
O carte groasă
Şi cîineie de† a casă?

SINGURE VIN

Singure vin lucrurile din trecut,
Duhul lucrurilor fără fiinţă, fără umbră.
Vin din buruienile vremii,
Din catifeaua putregaiului,
Din iasca lui, din pluta scorburoasă,
însoţite de zboruri de libelule.
Tristeţile de demult,
Dintnalte vieţi ale vieţii.
Unele mă ştiu, altele m*au uitat,
Mi*e frig. . ,

Cum o chema nu mi*a spus.
Am văzut*o de sus
încă o dată.
De două ori o am văzut,
înstrăinată.
O dată, la fîntîna Samaritencii,
O dată, pe stradă, subt umbrelă.
Nu mai e fata zveltă cu doniţa pe umăr,
E un lucru, amestecat
Cu lucrurile fără umbră.

TOATE STELELE

Toate stelele care*au trecut
Prin zăbranicul meu
S*au ridicat înt nalte roiuri,
Intrînd întnalte nopţi.
Erau în plopi, s*au prins în brazi.
Erau în chiparoase, au intrat în tei.
Au fost în fîntîni, sînt în ceruri.
Bună dimineaţa, luceafăr!
Geana de argint tremură ca zaua.
Ai fost pe un pieptar de fier
Şi>ai răsărit în zare.
Bună dimineaţa, fetelor!
O să pliviţi pînă la scăpătat,
Cu fotele întoarse pe brîu,
Stelele întîrziate, încolţite, în pământ.

DE PE PODUL RÎULUl

De pe podul rîului
M*am uitat în unda lina,
Prin care s<a strecurat
Fumul vremii albastru.
Au trecut înnot pasările albe,
Cenuşii şi pestriţe,
împinse de umbră de sălcii.
Au trecut şi luntrile,
Au trecut şi îngerii oglindiţi.
Peste umărul meu se uită în ape
Mulţimea*
M*am ridicat: podul era pustiu.
M*am aplecat: mulţimea s*a întors.
Am vorbit şi nu mi s*a răspuns.
Se uita şi un copil în rîu,
Uimit şi el de frumuseţea Ku.
Vezi să nu cazi!
Vezi să nu cazi!

DORMI?

Dormi, sufletul meu? te>ai culcat?
Plouă şi singur mi s*a urît.
Vreau să nu te supăr.
Te*am văzut citind, la lampă
Şi n*am băgat de seamă
Cînd ai închis oblonul din grădină,
Tărcat cu dungi egale de lumină.

Am bătut încet în fereastră
Şi iar am bătut, mai tare,
Şi am intrat în încăperea ta.
Curată rînduială!
Cartea sta deschisă la pagina albă:
Toate paginile cărţii erau albe.
Ce citeai tu într*o carte fără slove?

Patul era nedesfăcut»
Cearşaful nou, perina proaspătă.
Unde ai plecat?
Unde umbli noaptea singuratic?
încălţămintea ţîeste neatinsă.
Nu e gunoi la tine.
Te*mbraci cu cămaşă de piatră
Şi te încingi cu funie dcargint.
Tu mai nici sudoare,
Nici praf, nici scuipat.

Un ac îmi înglodeşte inima străpunsă,
Medicule fără de prihana.
Sau e un cui de la Crucificat
Sau un ghimpe din cununa lui.
Vindecă*rnă, suflete.
Vimaeasă, suflete.
Adu leacuri, suflete.

MĂRŢ1 SOARE

NU AM.

Nu am aici pietre, nici metale
Pentru suavele tale
Diafane frumuseţi,
Adunate din sute de firimituri de vieţi,
Din floare, din rouă, din pasăre,
Ca nişte mărgele de mei, de porumb şi de mazăre
Cu acul şi firul.
Gîndul meu ca trandafirul
S*a întristat.
Am uitat
Să culeg şi să opresc
O strachină din argintul ceresc.
Mid aşternuse luna pe masa cu scule
Şi puteam să fac giuvaere destule. . .

Trezeştote, haide, din somn şi din puf,
Gîdilatam ochi de un zuluf
în care bate soarele.

Fiindcă vreau să ţi le citesc mărţişoarele. . .

SĂ VEDEM.

Să vedem, ar putea graiurile mele
Să*ţi vie ca nişte inele,
Ca nişte brăţări, ca nişte cercel?
încearcăde. Uite o dată unul, o dată cinci,
o dată trei,
Părechi şi despărechiate,
Sau o dată pe toate.

Le*am suflat cu zmalţuri de zile, de ore
şi de secunde
Şi le*am făcut rotunde:
Cristale ca piatra acră şi ca sarea de lămîic,
Neputînduđe face tamîie
Şi scîrbit de diamante limpezit şi lucii.
Uite, de pildă, unul în chipul crucii,
Ar pune un semn turbure de lumină
Subt bărbia ta de fată creştină.
Altul îşi agaţă de aţă
Gogoloiul de ceaţă.

Să vedem, din atîta sărăcie,
Să vedem, nu se ştie,
Ce ţi*ar veni mat bine,
Lucrurile goale, lucrurile pline,
Grele sau uşoare?
Căci toate sînt marţişoare.

FRAGEDA

Nu îi fie de deochi,
Ce frumoasăd fără ochi!
Tivul pleoapelor se coaseri
Ferfeniţe de mătase.
De cînd s*a uitat în stele
I s*a prins bezna de ele.
Dintnun lunecus cu pana
1 s*amcondeiat sprinceana.
E tot pana care scrie
Fluturii din păpădie.
A luat gura ei tipar
Parca de la nenufar:
Ce i<a spus visul ascuns,
De<a şoptit şi i*a răspuns?
Nu ş'cu cine seamănă
Că îi pare geamănă:
O să ma silesc să caut
A ghici pe nai şi fiaut.

între perine şi pături
Mînad stă peaci, periaturi.

Puned degetare
Cîte^o sărutare.

Umbla^ncet, Iad mînamcet,
Mutăd^o încet,
Sâ nu se deştepte, . .
Şim cuprinsul palmii drepte,
De zîntîi de marte,
Puned mărţişor o carte.

CUVINTE STRICATE

Toate
Cuvintele mele sînt întortochiate
Şi s*au îmbătat.
Le vezi? Au căzut, s*au sculat.
Au vrut să alerge şi să joace,
Dar beţia le*a prăvălit încoace.
Nu mai ştiu ce spun şi îs
Bolnave de rîs.

S>au stricat cuvintele mele!
Umblă prin mocirle cu stele
De cositor
După un mărţişor,
Şi<ar voi sa culeagă roade
Pîstîcite si neroade
Din sălcii nici verzi.

Cuvintele să nu mi le mai dezmierzi,
Să nu le mai spuie agale
Buzele tale,
Să nu le mai cînte cumva
Vocea ta

Şi pe cobză deştele.

Huleştede!

NU E

în cutia de sidef şi aloi
Au venit podoabe noi,
Lăcuste, păianjeni, brotâcei.
Nu te speria de ci.
Lam încremenit în stihuri blajine,
Ca să te gătească pe tine,
Stăpînă.
Şopîrlad pentru glezna de la mină,
Iar şarpele pentru grumaz,
Fetişcană de atlaz —
Şi pentru şoldul dumitale, de vioara,
Domnişoară.

Te rog a mă ierta
Dacă*ţi zic şi tu şi dumneata
Şi dacă din cuviinţă şi de frică
Mintea mi se face peltică
Şi uitucă mi se face.

Chihlimbarul ăstad o răgace.
Matostatul e un cărăbuş
Prins acuş.

E adevărat? Nud adevărat!
Gînganiile au cam întîrziat,
Şi cutia de lemn de aloi
S*a întors din drum în nap oi,
Pe spinarea furnicilor
în hamul şi hăţul panglicilor.

Bună dimineaţa, duduie!
Uited mărţişorul: nu e.

BURUIENI

IARBĂ TREAZĂ

Cu urechea la pămînt
Lunecînd hascult prin fol
Lungi, de cîrji de popuşoi,
Graiul apelor din vînt.

[«aud undele^aşternute
Giulgii moi, ca de hîrtie,
Şoapta cum îi întîrzie
Sufletul sâ i se mute,

Sculele mele cîntate
Le^aş zvîrli vîrtej în foc.
Vreau un singur pai, în loc
De uneltemcrucişate.

Dintno strună de o sfoară
Voi să mă căznesc să scot
Geamătul şi*aleanul tot,
Pîcla grea şi ceaţa rară.

Treceţi toate pe o coardă,
Iarbă trează, floare moartă.

NU V,AM SĂDIT

Nu v*am sădit şi nu vam cercetat.
Aţi încolţit în drojdii dc ţarînă,
Bezna din zguri va pus şi semănat,
Şi de ogor v*aţi prins cu o ţîţînă.

Innăbuşind sălbatice grădina
Şi roadele alese legaţi ucis,
Nu m*aţi lăsat să mîngîi nici blajina
Căutătură galbenăm cais,

împotrivite, aspre, solitare,
Aţi biruit cu blestem şi năpastă
Şi vă crezusem strepezi şi amare,
O blestemată bălărie proasta.

Dar aţi răzbit în piatră: Pace vouă!
Şi binecuvîntare cui va dat.
Sînt bucuros de mulţumirea nouă
Că s*a stîrpit gustosul zarzavat.

Şi de mam luat nici poame, nici legume,
Am scos cu degetele Cosînzenii
Din brazdă rădăcina fără nume
Şi neştiuta miere^a buruienii.

BURUIANĂ, NU ŞTIU CARE

Buruiană, nu ştiu care
Ţid porecla de născare
Şi nici nu vreau să ţi*o ştiu.
Ştiu că eşti pămîntul viu
Şi ca, orişicum, tu creşti
Făr<a şti cum te numeşti.
In fieştecare sat
Fetele te*au botezat.
In fiecare urzică
A pus Domnul o mărgică
Şi*a croit tulpini şi floare
După soiuri de tipare
Cu osîrdnică migală,
Să nu stea ţarina goală.

De folos ori nefolos,
El vreamtîi lucru frumos.
Dintno îngustimea ştofii
A scos crinii şi cartofii.

Cu ace laş fir de aţă
Ţese, prinde şi agaţă,
Şi la fel, cu*aceeaş rîvnâ
Că scoţi floare, că dai ţîfnă.

Omul însă, căpcăun,
Vrea frumos numai ced bun,
împărţind, pe cîte toate
Sînt, în feluri de bucate,
Judecata *Uo* dă gura
Şid dă lingura măsura.

Nud frumos la el ceva
Care nu se poate bea,
Şi nimic bun şi curat
Nud, ce nu e de mîncat.

Buruieni cu fir aprins,
Nu vă caut după lins,
Spicul nud aleg cu must
Şi nici ghimpii după gust.

FRUNZĂ PALIDĂ, FLOARE GALBENĂ

Frunza cînd moare
Se face floare.
Au adunat lună şi lumină
Pomiim grădină
Şi scutură soare.

Aţi fost nişte trupuri
Şi v*aţi făcut fluturi.
Nucule, suflete scuturi.

Dafini, duzi şi migdali
Erau plini de papagali.
Le*au căzut aripi şi pene,
Fulgii, alene
Şi pemdeletele.
Leau rămas în arbori scheletele.

Miroase a piatră şi ceară,
Şi ziua intră în seară.
Prin ceaţa mînjită cu humă
Se micşorează carul cu paie de brumă,
Dric vînăt, strîmb, pe jumătăţi de roţi,
Şi cimitir întunecat, de hoţi.

în mocirlă şi apă
Calcă momxia ciungă şi şchioapă
Şi duce carul ei cu gloabe mici,
Ca un jeluitor singuratec, cu bici.
Azi maremceput desluşit
Şi pare o zi de sfîrşit.
Mîine va fi, nu va fi. . . lată,
Umbra strînge orele aplecată. • •

COLIND

Doamne, vreau sâ<ți mulțumesc. . .
Dar în graiul omenesc
Slova vorbelor tocită,
Vorba slovei prihănită,
înțelesul otrăvit
Le*a mușcat și*mbolnăvit.

Un strigoi
Punem negreală noroi.
Pravila de baştină
S*a pierdut în mlaştină.
Ochii mici ai literii
Sticlesc ca ai viperii.

Voie dă*mi să spînzur graiul
Şi să>ți mulțumesc cu naiul.
Cîntecul care mă doare
Frated cu tăcerea mare,
Cu îngerii, cu lăstunii
Şi cu şoapta rugăciunii.

Noaptea îţi înşira albe
Fire de beteala, salbe,
Fluturi şi mărgăritare.
Mulţumeşte, lăuta re,
Bunului tău împărat,
ŞL săd cînţi îngenunchiat.

CRUCEA VECHE

Crucea veche de la drum.
Este cum s<a pomenit,
Cu Hristos cel răstignit,
Zugrăvit cu terci de fum.

Turmele si carele,
Vremea, vtntul trec şi pier.
Ea stă singură la cer.
Cu Acela Carele. . .

Lemnul i se tot dăvîngă,
Zugrăveala se mănîncă,
Trupul se cunoaşte încă,
Povîrnit pe mina stîngă.

Toamna, grija nu ştiu cui
Mai bătea cîte un cui,
Şi cun deget sau cu două
Da cu albă st reală nouă.

PUI DE VÎNT

Vuitul strigă: nun răspunde.
Şi te cheamă: te ascunde.
Te găseşte? Dă cu frunza,
El nu ştie să secase unză,
Abia de*amvăţat să ştie
Să se toarcă şi subţie,
Să se facă lină moale
Prin porumb şi ramuri goale,
Pletele să*şi depene
Prin zăbrele ţepene.

Vînt? A fost numai un pui,
Pasăre din ţara lui.

Aripile de dantele
încă*s cu bruma pe ele,
Degetele, lâ picioare,
Au în vîrf mărgăritare,
Şi călcîilem stihar
Ouă par, de nenufar.

Calcă lin şi cu sfiialâ,
Ca pe foi de poleială,
Şovăind că poate strică
Gîzele de majolicâ.

Mirodenii cu tâmîie
Ldmpresoara şid muigîie.
Urmad e mirositoare
A sulnnă şi răcoare.

Cheamăd. Puneţi amîndoi
Guram flaut şi*n cimpoi.

-MOŞTENIRE

La. luat moşului din gură
Luleaua, pe arătură,
Cu scuipatul 3e mohîrcă.
Şi*a luat şi pe moş în circă.

Moşul, nedeprins cu somnul,
Adormise întru Domnul.

Şi ziua nămiaza mare.
Cu unchi asul în spinare,
Amvăţat să cînte*aşa,
Din scuipat şi din lulea.

Erai, taicule, plugar,
Dar psalt bun şi lăutar,

Zicudi şi eu o cîntare
De alean şi întristare.
Urcă*n slăvi, întno stihie,
Scripca, taică, ţi^este vie.

Ghiersul meu nemaicîntat
încîlcitud şi uitat.

De te va trezi urcuşul,
Dăd băiatului argusul,
Alăuta şi luleaua. . .

Cerud palid ca laleaua.

CM DE PÂMÎNT

Clăditămcet cu dalta şi mistria,
Zidirea lui atingem cruci Tăria.
Pleşuve piscuri, zvelte, drepte, rupte:
Sorocul împlinit al unei lupte.
Meşteşugarul trist a biruit.

Scoboară bîrnele neodihnit
Şi, desfăcute mîinile de scule,
Şi lempreună: două!au fost destule —
Şi se maso arăm ce* a făcut. Răsplata
Este că>şi vede lucrul năzuinţii gata.
Moşia străjuită de statui
E doară sporul frămîntării lui.

Nu se ghicise pînă*n ziua şaptea
Ce desluşeşte ochiul pe întuneric noaptea.
Putea să fie piscul mai frumos,
Dacă te uiţi în sus, de jos,
De>abia la vîrf ce scoabe cu talpa
pot săd lege
Mai trainic, ziditorul înţelege.
La trudă, zi şi noapte, două vieţi,
Afli ce ştii, si ee?ai ştiut înveţi.

Meşteşugarul, tată, e pămîntul.
bai auzit tu geamătul, cuvîntul?
Ţua spus ce vrea ŞL ce şi*a pus de gînd?
Că este greu, căd prea tîrziu sau prea curînd
Să scapere ţarina vulvori şi jar de vatră?
S*a plîns că vîntul gol îl chiuie şid latră?

Că duhurile rele, a ocară,
Mînjesc catapeteasma cu aripa murdara?
Cad îmbălează varul şid vîră viermi în grindă?
Că neputînd săd spurce, îl spurcă în oglindă?
S*a plîns de carne, cînd a fost strivit
în rîpa lespezilor de granit?
Cînd ba călcat, mînat pieziş de slugi,
Călcîiul temeliei, de colţ, pe tăvălugi?

Pămîntul nu se plînge. Lui nimic
Nud de ajuns de mare ca să nud fie mic.
Crîncen la cuget şi la faptă,
El semcleştează<n el şi rabdă.

La miazănoapte şi la zUamiază,
Munţii treziţi la veghe stau de pază,
Şi îmbulzita coifurilor gloată
Nu arem strungă loc sa treacă toată.
Dintre cetăţi de plumb şi de omăt
Purcede înnainte şbndărăt,
Se dezmorţesc din stîncile oprite
Zvonuri de lănci, murmure de copite.

în peşteri şi firizi, nerăbdătoare,
Bat hergheliile copita de zăvoare.
La trecători, în marea sihăstrie,
Un uriaş se scoală, cu zaua argintie,

Cu frunteam cer, cu scut la cingătoare,
Scrutînd îa şea ţinutul şi liniştea, călare.
Din neamul vechi al Crailor Carpaţi,
Născuţi din piatră maică,
Sînt teferi zece gemeni, alăptaţi
La umerii sălbatici de zimbroaică.
o

Uited sfiios, ursuz şi mut,
Smerit ca lamceput,
Destoinic însă şi a doua oară
Să mai ridice un hotar de ţară,
Neştiutor de sine şi de tot,
Frînt pe genunchi ori opintit în cot,
Il mîngue de viaţă şi de moarte
Rotiream bolţi a şoimilor, departe,
în rotogoale, prinşi în curcubeie.

Şi, dimineaţa, proaspăta scînteie
O ia din pîlnii de zorea
Şui scrie Domnului cu ea.

A VENIT

De zeci de vieţi îl cheamă
Pe cel fără vîrstă, fără ţărm, fără vamă,
Din singurătate.

Are să vie vintui, poate,
Cu sulurile desfăşurate.
Poate o umbră albă
Cu luna în salbă.
Poate veni pasărea înstelată
Cu aripa tăiată,
Acvilă, drumeaţă
Prin ţărînă şi ceaţă.
Poate vîntul marii, pribeag pe talaz.

Nu venise pînă la amia2\
N*a venit nici pînă la toacă.
Strigătul în pustiu începuse să tacă.
Păianjenii, preoţi şi arhierei,
Puricînd odăjdiile de scîntei,
în arcul streaşinii de la cerdac,
Le cîrpeau cu aţă şi ac.

întnun plop cu turla subţire
Corbit<şi alegeau mînăstire.

Mişunau omizilen albii uscate
De ape adevărate.
Luna sparta'
Căzusemtno scorbură moartă,
Ca un urcior de lut.

Cînd a venit? Cînd a trecut?

Nu era vînt,

Nici pasăre, nici de cer, nici de pămînt,
Nici om, nici vis,
Era ca un lucru scris,
Făptură de şoaptă şi scamă,
Se urzeşte, se destramă.
Ca o licărire de icoană.
Avea inel, cu o broboană
Ca o măceaşă, privirea amară
De căprioară.
Zîmbetul întristat.

L*ai aşteptat.
Ai adormit.
A venit.
A plecat.

VÎNT STRĂIN

Vîntul nostru mic mă cruţă.
Mergemcet după căruţă.
Mină boii grei la pas
Şi desjugă la popas.
Suflăm foc şi în ceaun,
E copilul nostru bun.

Vîntul cel adevărat
E străin şimvier sunat.
Ca o bucată de apă,
N>are loc în ce să*ncapă,
Nici pe piscuri, nici în groapă.
N/are de ajuns părnînt.
Cîmpul meu îi este strimt.

Pustnic şi întărîtat,
Plugul şi hamgenunchiat.
Rupe, scurmă şi sfarîmă,
Umple cerul de ţărînă,

îşi mînă cu miile,
Negre, hergheliile.
Răscoleşte mările,
Le varsă căldările. . .

Iam vîrteje turmele
Şi le pierde urmele,
în spinare, să răstoarne
Taurii izbiţi, în coarne.
Pune zările pe fugă,
Prinde munţii şi-i înjugă,
Cu pădurile gălbui
Alergînd în bora lui.

Vîntului, noi, venetic,
Nu-i putem cînta nimic.

FĂCĂTURĂ

Daca vrei sâ te iubească
Ia podoabă tinerească,
Pune la urechi scîntei,
Legănate pe cercei,
Mîinilemtrmn roi de stele
Scăpărate de inele.
Albiturile să*ţi fie
Cum îi foaia de hîrtie,
Şorţurile proaspete.
Şi primeşted oaspete.
Horbotele mai uşoare
Decît pleoapele de floare,
Şi călcată, fusta lungă,
Bine, netedă, pe dungă.
Iar făptura să*ţi miroasă
A mireasmă uleioasă.

BÎLCI ÎN ALDEBARAN

Hai mărgele! la mărgele!
Cerul meu e plin de ele.
Giuvaere, cruci, podoabe,
Cîte trei şi patru boabe,
Cu scîntei mai tari, mai sla

Vînd şi un mărgăritar,
Cinci ocale la cîntar.
Dar păcat de greutate,
Că scade la jumătate
Şi pierde c?te*o cîtime
De crîmpei din îngustime.
Vineri seara, la lucarne,
O să>l am cu două coame-

Dar aduce ŞL noroc,
Că se face iar la loc. . ,

Toată noaptea ţiu deschis:
Vînd pe dragoste si vis
Şi numai pe datorie.
Plata la Sfînta Mărie,
Ori la un soroc, ştiu eu?
Cînd o vrea şi Dumnezeu,

Ia numai un pumn şi du*te:
într*o palmă ţii opt sute.
Dacă merge bine treaba
Dau şi Carul mic degeaba.

Cînd lumina se aciua,
în oblon se face ziuă.
încui uşa pe la clanţă
Şi strîng boltam tărăboanţă
Şi o car tiptil acasă:
Zorile să nu mă vază,
Vîntul să nu ma miroasă,

Azi, mi*a mai rămas o stea.
Fetelor, care o ia?

LUNA S*A

Luria s*a suit în zare
Din pămînt, cît o căldare,
Şi pe cît se tot ridică
Moaram rîu se face mică.

La iazul de platină
Cumpăna se clatină.
Si cred căd un meşteşug
Luna prinsă de belciug.

Cobiliţam cer se urcă,
Sprijinităm crac de furcă,
Pe cînd moara, strînsă glugă,
Ţine loc de buturugă.

CÎNTEC DE BOALĂ

Domnul, Dumnezeul mare
MUa umplut două pahare
Din cerescul lui rachiu
Scos din lună cu burghiu.
Şim fiecare pahar
A lăsat *&uun* drob de har.

Amîndouă*s ale tale,
Zise Domnul, iade, beade.

După ce m«a*mpărtăşit,
Insul mi s*a risipit,
L*am pierdut jurîmprejur,
Ca o ceaţă dintnun ciur,
Şi*am rămas pribeag în boare,
Ca un miros fără floare,
Al căreia lemn uscat
Rădăcina şi*a uitat.
Ca un foc fără cărbune.
Ca un fum fără tăciune.

Sfintele sale potire
Au intrat în clocotire.
Sufletul îmi umblă beat
Pe subt veac şi peste leat.

Şi de sfînta băutură
Mă ia cu frig şi căldură.
Carnea n>ar fi mai bolnavă
Dac*aş fi băut otravă.

încerc sufletul sad mint
Că boala nu mi^e de*argint.
Beteşugul, în zadar,
Că numii vine de Ia har.
Dar un leac întotdeauna
14 aduce noaptea luna,
Şi cînd lunăm ceruri nu e
Geme ca străpuns de cuie.

Din ce vad, cu jurămînt,
Boa Iad de la Duhul Sfînt,
Şi nu mbe milă măcar,
De nu de mine, de har.

IESE VATRA

Iesco vatră şi se varsă,
Mare, din negura arsă:
Aur crud, fierturi de jar,
Dintnun fund ca de altar.

Trestiile prin unghere
Par aprinse la^Nviere,
într^o scorbură de strană
Şade*o maică*ntr*o icoană.

Sălciile se închină,
Babe mici, din rădăcină,
Şi fieştecare trunchi
De răchită stăm genunchi.

Gemem papuri cîteodată
O cădelniţâmgropată,
Şi din bălţi adînci, arar,
Toacă*n gol un clopotar.

Unde cauţi, rugă, şoapte
Şi biserici, zi şi noapte.

DACICA

Mă uit la tine, şubred vas de lut.
Trei mii de ani ai încăput.
Veci de vecii, pc care le înfrunţi,
S*au adunat în golul tău, mărunţi,
Şi fiecare vîrstă din vecie,
Lăsînd un fir de praf drept mărturie
L*a pus tihnit în ciobul păstrător.
Clipa trăieşte, veacurile mor.

Tu, plin de taine şi ştirbit în gura,
Ai stat ascuns adîuc în arătură.
Nici oasele nu i s#au pomenit
Ale aceluia cem zrnalţ te^amcremenit
Şi, frămîntînd, ţi<a dat obîrşii noi.
N*a mai rămas măcar din el gunoi.
Tot un pămînt, la fel de bun,
la fel dc prost:
Tu eşti aci. El parcă nici n*a fost.

Dar înmuiat ă*n sînge si sudoare,
Unghia lui ţba pus un zbenghi de floare
Şi, ocoîndu<ţi coapsa cu subţire
Chenar, i*a dat noroiului simţire.

Tu poţi sâ fii, el poate sa nu fie,
Zgiriiturad teafără şi vie.
Nu eşti al singurului Dumnezeu,
Ca luna, ca o stea, ca o pustie,
Eşti si al semenului meu.
Brîul tău viu, cînd mîinile^au murit,
Dă biruinţă gingaşului pipăit.

Olarul drept pe palma lui te>a pus
Şi*ai scos răspuns, la deget, în auz.
Fragedul sunet, dulce, lin,
Emtreg şi nou ca Lvnceput, şi plin.

Urctorule de vis şi de pămînt,
El ţi*a dat glas. Eu îţi voi da euvînt.

ÎNTR.UN LAC

întrmn lac alb de lumin
A ieşit o luna plină.
Ce mai caută şi luna
Tot în lacuri totdeauna?

Limpezeşte şi îşi spală,
Noaptea, farfuria goală,
Porte lanLuavînd o pată
De argint necurăţată.

Azi, în Iacul îngheţat,
Blidul nu i*a mai intrat
Şid atîrnăm ceaţa sură
Vătămat de*o ştirbitură.

DOI COPII S.AU DUS

Doi copii s*au dus de mînă
Coiindînd o săptamînă
După scoici, după ghtoace.

Vrînd cu marea să se joace,
Ea, pierdută* n hora ei,
Nu s*a prins la rînd cu ei,
Aţîţată să*şi dăstrarne
Păturile de năframe.

Se dezbracă şi semibracă,
Singură ca să se placă,
Fermecată să se scalde
în sidefuri şi smaralde.

Nu ştiu ce le*a căşunat
Pe la ceasul înnoptat,
Că pe un drumeac stingher
S>au pierdut, intrînd în cer. .

HORE

HORA LUI ESOP

La oraş, pentru*animale,
E*un mitoc de haimanale.

Toată lumea are loc
în asemenea mitoc.

Pasări, fiare, dobitoace,
Cu cojoc, fără cojoace.

Piţigoiul, cucul, stîrcul
Vin să vadă cum e tîrgul.

Vulpea e cumsărcinare,
Cioara vine de plimbare.

Oaia ştie cum e caşul:
Nu ştia cum e oraşul.

Obicei de mînăstireî
Pe trei zile învoire.

O cumătră şi*o mătuşe
Stau cu mătura la uşe.

Şi<s deschise uşile
Cui vine de»a buşile.

Pentru şoareci şi pisici
Sînt tăiate praguri mici.

Jivina cu lunecuş
Are osebit culcuş.

Pentru dăsa^i si măgari
Uşile*s, fireşte, mari,
Căptuşite sus cu vată,
La ureche să *nud* bată.

Ieslea, şi ea, s?ar putea
Să fie de catifea,
Nu ştiu, nu e treaba mea.
însă ştiu cam turn, la han,
Gntă bivolul bălan.

E un ghters puţin mai tcire
Decît de privighetoare,
însă, vezi, de * aceeaşi dat
Răgetul: pentru cîntat.

HORĂ DE BĂIEȚI

întno ţară careta fost
Era mare cel mai prost.
Bi<ba, ba*ba
Li'ba, la*ba.
Ţara undea bun tutunul
Avea proşti unul şi unul.
Bi*bo, boxbi
Ri*bo, ro*bi.
Cine*o leacă^avea de cap
Şid punea după dulap.
Hu'hu, budiu
Budiu, hudiu.
Pentru că omul cel mare
Se*alegea după picioare.
Lha, badia
Ba<ha, idia.
Umblau solii prin norod
Oun carîmb şi*un calapod.
Luda, iadu
Vbva, vadu.
Şi cinstirea ţi se da
După talpă şi pingea.
Da*du, du*da
Ga*gu, gu*da.
Dar deştepţii find prea mulţi,
Au rămas pe drept desculţi.
bha, pa*pa
Pa*pa, idia.

Am o minte, vai de mine,
Şi mă face de ruşine.
Cioaca, bo*ca
Bo<ca, cioaca.
Spune tu, pe ced cunoşti
Dintre proşti pe cei mai proşti?
Zu#ri, zu*ra
Zu#ra, zu<ri.
După chică sau chelie?
După unghii sau simbrie?
Pa*vu, ga*vu
La#vu, la*vu.
Finea, vezi, mai* marele
Şi*ascunde picioarele.
Trăda, lada
Lada, lada.

HORĂ DE UCENICI

Poate*ai auzit de*o ţară. . -
De ţara lui Pierde*vară.

Şi acel ce nu aude
Arem ţara ceea rude.

Ce<ai să «mi spui de Gura*cască?
Cine nud să nud cunoască?

Dacă te*aş fi întrebat
Despre Papură/mpărat?

S*a dus veste^aş fi răspuns,
Ca demn drac de popă tuns.

Ia seama să nu te>nşeli,
Că trecem la socoteli.

Zece, şapte, nouă, una
Deopotrivă^ totdeauna.

Ba pe cît ml se cam pare,
Nula e ceva mai mare,
Şi un cliil e cît un dram.
Bine. Nici nu m*aştcptam.

înmulţeşti? Ca şt cum scazi.
Ce;a dat ieri? Ce dă şi azi.
Cum e împărţirea bună?
Cînd sporeşte şi adună.

Cum sînt puse oasele?
La om, pe de^vndoasele.

Citeşti drept? Dar scriu întors.
Pui muştar şi iese orz.
Pui cartofi, ies toamna gîlci.
Piatra ced? Un fel de zgîrci.

Despre măduvă şi carne. , .
Nişte copite şi coarne
Şi se vede pe copită
Potcoava nejumulită.

Ce ia cofa din izvoare?
Păcură şi apă tare.

Ce<ți fac vacilem păşune?
Ce să facă? Rod cărbune.

Ce e cercul? Un pătrat.
Cum e unghiul? Crăcănat.

Un căţel? E un purcel.
Ced altfel? Tot ced la fel.

Sînt acum încredinţat.
Tînărud om învăţat,
Zice Preşedintele,
Potrivindu*şi dintele.

Şi noi, zise adunarea,
Ne*am făcut încredinţarea.

Aşa şcoală, frate<meu,
Parcă*aş învăţa şi eu.

HORĂ ÎN GRĂDINĂ

între flori de chiparoasă
Doarme. Cine doarme dus,
Răsturnat cu ceafam sus,
Vînătă şt unsuroasă?

De subt foi, unded culcat,
Capul singur i se vede.
Somnorosul din li vede
A vorbit. Poate*a visat.

N>are fir în cap, de chel,
Şi, gasid^ar strechile,
bau căzut urechile.
Du* te, zgîlţîied niţel.

Domnule, nu ş cine eşti,
Dar te bate vîntum pat
Şi parcă te^ai şi umflat.
Pune fesul, că răceşti.

Dad mai binemn bobîrnac.
N/ai văzut că e dovleac?

HORĂ.N BĂTĂTURĂ

îatrvo magazie goală
Am deschis şi noi o şcoală.
Mai cu seamă fetele,
Bercile, boghetele,
Sînt silite să înveţe
înşirate sus pe beţe.
Am primit lamvăţătura
Tot ce*a fost mai bun de gura.
Găinile şi cocoşii
Ne*au trimis gălăgioşii.
Bibilica s^amvăţat,
Cred că nu m>am înşelat,
Atît să zică: «păcat».
Şi s*a dus pe drumul scurt
Zicînd că ştie prea mult.
Mîţa vru să fie moaşe,
Dar se lasă păgubaşe.
Din clasamtîia primară
A fost broasca dată*afară.
La purtare şi Grivei
Are tot unu şi trei.
Gîsca mestică sacîs
Şi raţa moare de rîs.
Curcanul, umflat în pene,
Scoate moţul din sprincene:
Cîntam poartă caterinca.

Directoare: Baba Tinca.

HORĂ DE ŞOARECI

Toarce supărat
Şi îngîndurat:
Semiplineşte, poate,
Anul jumătate,
Şi tot nud mai trece.
Să rămîie rece
E cu neputinţă.
Nud dă voie firea.
Şid o suferinţă
Numai amintirea.

Din tot œ^am aflat
Din vecinătate,
Are roşcovanul
Marcu cotoşmanul
Nu numai dreptate,
Dar temeiuri bune
Să se şi răzbune,
Dacă nu i<ar spune
Cugetul jignit
Că œ*a fost rămîne
Bun pecetluit.

Aflu aşadară
Cămtfun timp şuo vară,
Mîndru cum îi el
De ce*i poate ghiara,
L*a?nfruntat ocara
Unui prichindel.

Ceea ce cam pate
Mai adesea, poate,
Alde Goliat,
Rămînînd, vezi bine,
De rîs şi ruşine
Şi nemîngîiat.

Pînă lamtîmplarea
Cea cu supărarea,
Viaţa lui fusese
Dulce, pe alese.
Gustul ce*i poftea
Se şi împlinea.
Căci dormind cît şapte,
Din zori pînăm noapte,
Mînca, semţelege,
Cît nouăsprezece
Şi crescusem puf
Cîtămai burduf.

Se trezea, cerea,
Căpăta, dormea.
Ba se mai slujea
Şi fără*amtreba,
Vîrîndu'şUo goală
Unghia în oală,
Şi cîte o dată
Labam supă, toată.

De somn şt de lene
Nici clipea din gene.
Poate doar visînd
Dădea, cînd şi cînd,
Niţeluş, din coadă.
Dar puţin de tot»
Nu cumva sad cada
Sau sad facă nod.

Aşa, fericit,
Ce i*a trebuit
Să'şi iasă din Bre
Şi din fericire?
într*o zi din an,
Nu ştiu la ce ceas,
Ghem, ca pe divan,
El cînta pe nas,
Coleam leuştean.

Un şoarice pui
Vinem dreptul lui.
începe să joace
Mingea, cu*o găoace.
Dintrmn vîrf de bob
Şi*a făcut scrînciob.
Dintno rădăcină,
Funii şi prăjină.
S#amvîrtit pe fus,
A sărit în sus.
Fuge ca pe sîrmă,
Cu coada la cir mă.
(Coada lui elastică
Este cu gimnastică.)

Pe nerăsuflate
Şi*a făcut în chipuri
Şotiile toate
Şi multe tertipuri.

E o jucărie
Cu scamatorie.
Labele^argintii,
Ochi cu gamă Ui,
Cu licărul iute.
Urechile ciute.
Sprinten şi vioi
Ca un piţigoi,
Batud*ar sad bată!
Cîtu*i de curată
Şt gingaşe, zgaiba!
E fudul ca naiba.

Dintram fund de ghindă
Şwa făcut oglindă.
Vîrful unei pene
Şid dă peste gene.
Cu o izmă*creaţă
Periero musteaţă.
De printre zorele
Alege umbrele
Şi mireasma bună
Din fragi şi căpşună,
Lacom de prinos
Cu iz tămîios.
Apucînd încoace,
Vine să se joace
Şi cu coada lui,
A cotoiului,

Care, cum se ştie,
E un tigru, însă
De bucătărie.
(Papa unt şi brînză.)

jocul s#a încins
Camtre ins şi ins.
Se rostogolea
Ca pe catifea,
Şoaricele, biet,
Era luat în braţe,
Şi cam strîns la piept,
Pipăit la maţe.

Simte, parcă, ghiare
Blînde în spinare
Şbabia c*a scăpat
De*a fi sărutat,
întno coastă intră
Blana de mînuşe:
Pare cad înghimpă,
Parcăd în năbuşe.
Iacă, dintrmn strîns,
La venit şba plîns. . .

Dar duiosul gîde
Este bun şi rîde.
Greu să se ridice,
Şoaricele«şi zice:
« Mila dumisale
O să ma deşale ».

Dar, vezi, la cotoi,
Bucuriam toi
Şi fără zăbavă
Nu e de ispravă.
Şoaricele lui
Iad de unde nud. . .

Pe subt o ţintaură
S*a ivit o gaură,
Pesemne, deoarece
N*a mai fost nici şoarece.

Acum, pisiceşte,
Marcu se gîndeşte,
Muşcîndu^şi uscate
Buzele umflate.
De ce s*a jucat
Şi nu l<a mîncat?

Altă dată. . . dacă. . .
Ştie ce să facă.

Şi dacâ^altă dată
N*o fi niciodată?

Ţine minte bine,
Marcule, şi du^te.
Ia seama să nu te
Pape el pe tine.

POEME

ÎNTOARCERE

Copacul, vin tul au venit de*aseară
Şi cheamă gîndul istovit, afară:
Lid dor de el, că nu se mai adună
De multe nopţi, să umble împreuna.

Unded, mătuşe, nud văz uşi?
Staţi să mă uit. V*aduc răspuns acuşi.

întreabă, gîndule, de tine
Vîntul pribeag şi pomul. Nu mi*e bine.
Ce să le spui? Ştiu eu ce să le spui?
Că gîndul, maică, nu mai e al lui. . .

Spunede că m*au amăgit destul,
Că sînt de vînt, de drum şi de copaci sătul,
Că zac olog, mîrşâv şi amărît. . .

Ba nu!
Stai, nu te du.

Dâ^mi cîrjile, dar prinde*mi tulpanul alb de gît
Cu boldul lung de aur cu gămăliei albastră.
Şi dă*mi şi*o floare din ghiveciul din fereastră,
ŞÎ spunede că viu numaidecît,

ZIUA ALBĂ

Zi albă, zi uşoară, de zăpadă.
Faţa de in se*aşterne sărutată
Şi, proaspătă şi nouă, s*a întins
Cu fluturii din ceruri care^au nins.

în dreptul geamului de chihlimbar
E pusă masa Cinei în altar,
înveştmîntaţi în aripi, eamtr^o haină,
îngerii mici adus*au har în taină.

Din înnălţimt, o rază aurie
Ia partem bolţi la sfînta liturghie,
Şi lingura rotundă din potir
Lacrimi a scos şt rouă de safir.

Un gust ce fusem vin şt în prescură
I s*a topit ca un surîs, în gura,
Şim «îni feciori a scăpărat scînteia.
—« Cuminecare roaba ta, Femeia. »

ZIUA CENUŞIE

Ziua cenuşie, vînătă şi tristă,
îşi cocoloşeşte soare lem bat istă •

Printre canavaua ceţurilor, sură,
Plopii de frînghie#s prinşi în ţesătură.

Roiuri, porumbieii: vreo cîteva sute
De scrisori şi plicuri albe, desfăcute.

Negura urzeşte, molcomă şi mută,
Noaptea nentreruptă, nemaiîncepută.

Hornurile toate dau puţină ceaţă,
Cîlţi cîte<o fărîmă şi tigaie creaţă.

Soarele rămîne spînzurat: un bumb.
Zi crochiu. Estompă şi condei de plumb»

TÎRLĂ

baud bătînd în poarta încuiata.
E*o mînăstire veche între tei,
bau apucat furtuna ,şt bezna şi îşi cată
Un adăpost cu turma după ei.

Călugărul din poartăd adormit
Cu cheia spînzurată lîngă broască.
De zeci de ori străinii au lovit
în lemnul surd, şi poarta nu se cască.

Dar ce să*ncapă*n schit atîta turmă
Cu>atîţi ascultători, dini şi măgari!
Plîng, fulgerate, oile din urmă
Şi prinse*n drum de secetele mari.

Baciul Isus şbapostolii ciobani,
Scîrbiţi de slava œ*o dau vieţii vecii,
Au pogorît, ca*ntnalte mii de ani,
Să pască oile, măgarii şi berbecii.

STĂ SINGURATEC

Stă singuratec dinele. De pază
Nu ştie cui, pe la amiază:
Fîntînii rupte, spinului uscat,
Drumului, cerului, omului? A tremurat.

Gerul îi ustură urechile, laba,
Nevinovat, neîndurat şi degeaba.
Carnea, vlaga, zgîrciul, pe de*a<ncetul,
1 lei a mîncat şi mistuit scheletul.

Barbă aspră i<a crescut, zbîrlită.
Vocea scrîşneste isprăvită.
Şi*a purtat, ocărite, oasele
Pe la toate uşile şi casele.

îl chem şi nu înţelege:
Nu mai poate să se dezlege.
Dar ochii lui, întnun maidan, Părinte,
Dau mărturia lucrurilor sfinte.

UN PLOP USCAT

Un plop uscat si lingă plop o scoală
Jurîmprejur, Tăria goală.
O veşnicie uriaşe, nentrerupt
Albastrăm şes, în zări, sus, dedesubt.

Atîta cer pentru atîta sat!
Atîta Dumnezeu la un crîmpei!
Un greiere de om stămgenunchiat
Cu cobzam rugăciunea ei.

Tu te închini şi mai nădajduieşti,
Fărîma de ceva ce eşti,
Şt glasul tău cîntat ţi se îngroapă
Cam heleşteu un strop de apă.

Plopul uscat ştia mai mult: a fost.
Fă şi tu trunchi, ca plopul din ogra
Creşte la cer, de bunăvoie prost,
Dă frunzem el şt lasăde să cadă.

RUE DE SAINT,PIERRE

în zidul vechei uliţi, un ochi de geam cu stor
De şase veacuri zace cu fiareled pătrate,
La singura dugheană din cetate.
Calvin trecea pe*acolo, bolnav, spre Consistor.

E o tăcere moale, de rugă de sfeştanii,
Şi liniştea lînoasa se leagănăm cîntar,
Mişcată din părete de ceas cu minutar,
Pe lanţuri, depănate ca şirul de metanii.

Batrîna băcan ţţăm tîrligi cîrpiţi cu sfoară,
De zeci de ani măsoară de*a strimbul preşum lung.
Opt paşi din fund la uşe, şi îndărăt, uajung,
Cu cîrja de la dreapta, proptită*n subsuoară.

Ai stamtre saci şi chiupuri, strîns bine la căldură,
Poete fără gazdă, şi>ai vrea sad fii nepot.
Să scrii din ce<ţi năzare şi, răzimat în cot,
Uitîndu'ţi călimara, sămmoi peniţam gură.

Geneva, 1906

DOMNITA.

De^amar de timp, scriindu*ţi şi cîntind,
Stau cu «o urce hem zid şi la pămînt.

Pridvorul tău, de sus, din turla mare,
Nu a cinstit scripcarul cu o floare.

Tocităd panam slova ta,
Şi corzile, nici ele, nu mai pot cînta.

Domniţă cu cinci turle la cetate,
Răbdai aproape anul jumătate,

Şbn aşteptare, număr ca nebunii
Luceferii rotiţi din coada lunii.

Nici slut nu sînt şi am destoinicie
Şi la stihiri, dar şi la cerbicie.

Nu te cerşesc. Tc vreau. Am dreptul. Sunt
Legat de umbra ochilor tăi crunt,

Şi*s doară făt*Frumosul din poveste.
Ajungă stihurile* aceste.

Mai zic atît: Ia seama bine,
Că*s neam din hoţii fetelor Sabine.

CÎND S/AR OPRI SECUNDA

Păianjenul visării paraar sui cu frică
Şi ar călca, pe firul nădejdilor întins,
Care*şi destramă vîrful, pe cît i se ridică
Un căpătîi în haos, de*o stea de unded prins.

Singurâtatea*n zale mi*a străjuit cavoul
Ales pentru odihna rănitului oştean
Şi i*a cules auzul catifelat ecoul
Cu şase foi, al frunzei căzute din castan*

De mult păzeşte cripta şi treapta ce scoboară,
Dar vremea, nentreruptă de morţi şi crăci uscate,
Prin mîinile tăcerii, de ceară, se strecoară
Ca un fuior de pulberi şi brume desiînate.

Intercalatem ritmul unicului viu vers
Ar mai simţi cadenţa, de*a pururi ascultată
De valuri şi de zodii, egalem pasul mers,
Cînd s*ar opri secunda şi inima să bata?

TU TACI

Tu taci, tu te*ai ascuns, tu pieri
Cu sculele şi farmecele tale.
Te cheamă din biserici, din temniţi, din spitale,
Şi nu răspunzi durerii nicăieri.

în care loc, cu pila ta de faur,
Ţb a scuti tu fierăstrăul de cristal?
L*am ascultat vibrînd parcăm migdal,
Parcăm salcîm, în frunzele de aur.

Poate că noaptea mai ales, de tac
Şi plopii rari şi pasărea pribeagă,
Te*aud cînd timpul se dezleagă
Şi de poveri, şi de tiotac.

CE PLÎNGI?

Ce plîngi, copilul meu? Ce*ţi are
Sufletul? Te doare?
Senină ca un bob de rouă,
Ar fi ca o podoabă nouă,
Dar e o lacrimă de turbur are
Şi mai cu seamă locul ei mă doare.

Eu, lacrima, de tine*o am ascuns,
Căci lacrimile nici numtreabă, nici nu au răspuns.
Teamă mi?a fost de lacrima ta, fata,
Şi ea s*a şi ivit neaşteptată.

De unde a putut sămmugurească ?
Pricina ei o simt ca*i pamintească.
Dintrmn nisip, dintrmn prundiş, dintr*un nămol.
De nu aş da de urma ei în gol.

Cînd amceput şi lacrima de viţa,
Ai plîns şi tu, suava mea domniţă,
Şi nara avut să bănuiesc prilej
Că s*a rănit o ramura de vrej.

Mă doare căd sosită vremea lor,
A gîndului şba lacrimilor,
Fără să văd că fragedul sîn mic
Creşte tiptil în cuibul lui de borangic.

Obrazul sărutat de mine,
Acum primeşte lacrima, mai bine.
Vioaia pleoapă, de o dată tristă,
Cată la drum şi tace în batistă.

Păpuşile, poveştile cum au trecut
De n*am ştiut şi nu am priceput?

PĂSTREAZĂ

Păstrează lacrimile în urcioare
Şi*ascunde*o, copila mea, departe,
Comoara cu mărgăritare.
Plinsele lacrimi sînt mărgăritare moarte.

Nu trebuie să moară
Nici una din comoară.
E zestrea ta de teafără fecioară.

Cununa ta domnească, de scîntei,
Să stea în taina din firida ei.
Te caliceşte, strînge subt zâvoare
Neînceputele urcioare de izvoare,
Să nu st rabatăm ele nici, curată, luna.
Nu cheltui din lacrimi, tu, nici una,

întîrzie suspinul şi, la plată,
Să nu plăteşti cu lacrimi niciodată,
Că o să ai nevoie, poate,
Cîndva, de lacrimile toate.

COPILĂ

Copilă, copila,
Mi*e mîhnire şi milă.
Grivei, plînge şi el.
Lacrimile noastre sînt la fel.

1 s>a urît şi lui cu lacrimile mute.
Un gînd i<a spus: aşteaptă, Alt gînd îi spune:
du*te,

îi este dor, ca noua,
De fâgăduielile*amîndouă.
îl cotropeşte ceaţa, ca pe fiecare.
Seceră, poate, şim el semnul demtrebare.

Flămînde sînteţi de altă pîine,
Lacrimi de om şi lacrimi de cîine.

Ce e, Grivei?
Ced, moşule? Ce vrei?

Glasul, ca o bătaie de aramă,
Ţi s^amcetinat şi se destramă

Şi latră mnâbuşit de noapte
Sfaturi şi şoapte.

A stat cu minem bătătură o viaţa,
El într>o ceaţă, eu într*altă ceaţă.
Copilă,
Mi/e mîhnire şi milă.
Tovarăşi, prieteni, vecini,
Dar singuratici, dar streini.

Un ostrov fără luntre fiecare,
Ostroavem bălţi, în depărtare,
Zăritem ochii tăi, în ochii ei. . .

îmbatrînim, Grivei.

NU MAI ZĂRESC.

Nu mai zăresc şuaş sta să mai ascul
Poteca merge încă mult?

Şi cine*ar fi croit*o prin mohor
Pentru un singur călător?

Nici apele, nici vîntul n^omtrerup.
E pas de sfînt, e pas de lup?

Se duce, doar se duce şi nu vine,
Cărare*aleasă numai pentru mine.

De cînd o umblu fără de răscruce,
Nu vreau să merg, şi ea mă duce.

M*aş odihni. . . Secundă cu secundă
Poteca înnapoi mi se scufundă.

ÎNȚELEPCIUNE

Numtîrzia pe lucruri, frate,
Şi lasăde necercetate.
Că de lemtorci urzelile frumoase,
La pipăit mătasea se descoase.
Un fir întreg, răzleţ în ţesătură,
Leagă ruptură de ruptură
Şi, de te uiţi prin ştofă, s*a zărit
Hlamida, ca de cîlț lipit. —

Atîtea oale zmălțuite
Nu ţin nici vînt, pe cît sînt de dogite,
Şi stau în sus doar întno doară,
Cu sprijinul cojelii dinafară,

O funie de clopot vrea să tragă,
Şi bronzul sunăm patru zări a doagă.

Tocmai cînd cuiul trebuia sad bată,
latăd, ciocanul a sărit din coadă.
Nu prinde dalta, cleştele mapucă
Şi nu seunbină stîlpul de ulucă.
Compasul scrte cercul strîmb,
Cîntarul e scălîmb,

Şi cotul sa scurtat de tot,
Să facă zece coţi un cot,
Şi greutăţile din tirizie
Se cumpănesc cu foaia de hîrtie.

Un icusar eaşijderi cu lăscaia.
Tăcu o mierlă, cîntă cucuvaia.
Scaperi amnarul, nu mai dă scînteie.
Nu sa lovit cu broasca nici o cheie.
Ce stamcuiat acuma stă căscat,
Cheile noastre sau încovrigat
Şi, strepezitem dinte, nu scmbucă.

Cine şopteşte are dor de ducă,
Şi cine pleacă vrea să stea:
Lipseşte fitecui cîte ceva.
Chemai un înger şi veni un drac,
Diavol, şi el, de vată şi bumbac.
In ciutura cu lanţurile noi,
De*o viaţă scoţi ţarînâ sau noroi.

Fîntînile adinei sînt prihănite
Şi trebuiesc sleite:
Nu căuta viteazul să scoboare
Drept în mocirlă, pînă la izvoare.
Cetatea forfoteşte de păpuşi.
Ştubeiele sînt pline cu căpuşi,
Iar mierea li<e de sînge în fagurii umflaţi
De<o seamă cu bojocii retezaţi.

Ţi*aş povesti o mie, pemdelete,
De lucruri, dar, băiete,
N*ai fi mai bun şi nici mai înţelept.
încrucişează braţele pe piept
Şi uită*te în sus,
La steaua din apus.

Şi, dacă temcumeţi,
Ia*o din cer şbmparte^o la drumeţi.

O LACRIMĂ

O lacrimali căzu pe mînă
La plug şi în ţarină.
Te soarbe brăzdamcet şi seacă,
O lacrimă e şi sudoarea
Cînd istovita carne plînge
Şi ţi le bea, nesimţit o a rea,
Si lacrimile rănilor de sînge.

Plîns de domniţă, geamăt de pluga
Lacrima cade tot aşa de rar
Şi tot atît de des,
Una pe plug, şi alta^n in ales,
Şi tot aşam tăcere se arată,
Curată şi nevinovată.

Tu, catăm cer de la pămînt
Şi stingeaţi lacrima din cînd în cin
Că dacă lacrima te doare,
Altad durerea pentru fiecare.

FRANQOIS V1LLON

Poţi tu să*mi spui, şoptind, ca*ntr<o poveste,
Atîta frumuseţe unde este,
Atîta gingăşie şi iubire,
De cită lasă veacul amintire;
Frămînt şi cîntec şi mînie,
Şi*atîta nevinovăţie?
Unde ci T hai sa de odinioară,
Ioana ciobănită, ostaşe şi fecioară,
Şi Heloiza, scumpă în zadar
Cinstitului părinte Abelar?
Unded murmurul fostelor pîraie
Şi*al apelor clăţitem heleştaie,
Mărie, Matcă Preacurată?

Dar undea şi zăpada de*altădată?

MĂ UIT LA FLORI

Mă uit la flori, mă uit la stele:
Eşti chinul dulce al tristeţii mele.
Mă uit în mine, ca într^o chilie,
Mă uit în ceruri, în împărăţie,
Mă uit în gol, mâ uit în vizuini.
Te caut printre spinii din grădini,
Dau buruienile deoparte, de otravă,
Şi pipăi locul urmei tale cu zăbavă.
Străbat călare şesul, cucuruzul:
Te caut cu vederea, cu auzul.
Mă plec la trandafiri şi le miros
Bobocii din tulpinile de jos.

Fuseşi în toate şi te^ai dat în lături.
Încerc sulfina: tu trec uşi alături.
întreb plăpîndele verbine.
Ele răspund că ştie pătlagina mai bine.
Zisei şopîrlei: — « A trecut poaici ? »
Ea m*a trimis la şerpi şi licurici.
Şi neprimind răspuns nici de la stupi,
Mă iau după vulturi şi lupi.
Am colindat moşiam lung şi lat
Şbam scoborît din leat în leat
Şi, ostenit în rîvnă şi puteri,
N>am dat de tine nicăieri.

Criunde^ncep a cerceta
Trecuse albă, chiar atuncea, umbra ta.
Tăria*i de beteală şi salbă lingă salbă.
Mi s*a părut odată că ai fi fost > nalbă.

Dar auzind o şoaptă, m*am întors:
Vorbise vîntul întrmn lan de orz. . .
« Omul cu şoimul caută mereu
Răspîntia lui Dumnezeu,
Noi o vedem în cîmp şi în Hvede.
Ei singur are ochi si nu o vede. »

Cu juramîntul morţii, cel fără iertăciune,
Toate îl ştiu pe Domnul: nici una nu mid

STEPELE

în seara sură, caremcepe,
Stau faţă* 11 faţă două stepe,
Una, de ceruri, alta, de p acru rit .
Potecile şi drumurile nu mai sînt.

Coaiele lumii sînt făcute sul,
Cu papura, cu ape, cu snopi şi stuh destul,
Cu toate felurile de tipare
Gri ici tem st ră vedere sau cînd ni se nazare.

Satele sau închis în arături.
Numai păduri, numai păduri, numai păduri
Şi toate cu capace, ferecate,
Cu porţi de neguri şi lacăte.

Că Dumnezeu se tot fereşte, iată,
Să nu dăm de vreo taină nencuiata.

PSALM

Fana te şti decît din presimţire,
Din mărturii şi ne mărturisire,
M*am pomenit gîndindu*mă Ia tine
Şi m*am simţit cu sufletul mai bine.
Poverile*mi părură mai uşoare,
Ca după binecuvîntare,
Şbnsetoşat de tine şi flămînd,
M*am ridicat în groapa mea cîntînd.

Cine eşti tu, acel de care gîndul
Se*apropie necunoscîndud ?
Cui cere milă, sprijin şi putere
Neştiutor nici cum, nici cui le cere?
De*ajuns a fost ca, nezărit,
Sa te gîndesc şi*am tresărit.

Tu nici numtrebi ce voi şi mid şi dai.
Ce mba lipsit, întotdeauna ai,
Şbai şi uitat
De cîte ori şi ce şi cît mbai dat.
Hambarul ţbeste plin împărăteşte.
Pe cît îl scazi, mai mult se împlineşte,
Şi de la sine sacul ce se scoate
Se însuteşte cu bucate.
Dai voie bună, voia bună creşte.
Dai dragoste şi dragostea sporeşte.

Izvor îmbelşugat a toate,
Tu nu dai nici un bun pe jumătate
Sau nud dai nicidecum
Aceluia ce toarce şi tmpînzcşte fum.
Cînd ham pierdut, n«apuc să ţid arăt
Că mi lai pus adaos îndărăt.

Stau camtre sălcii, noaptea, călătorul,
Şi nu ştiu cinezi binefăcătorul.

MĂRTURIE PE VIOARĂ ŞI ARCUî

Sufletul mi<e un leagăn de păpuşi,
Un căluşel de leagănemvîrtite
in valsul unei muzici pe şoptite.

Zăresc cîte*o ureche şbun obraz
Din scoteilecaşternute cu atlaz
Şi prinse una detaltam fuga lor
Cu lanţul cîte unui mărţişor.

Călătorind vîrtejul de scufiţe,
Le flutură perucile, şuviţe,
Şi ochii teferi, de safir rotund,
Clipesc din fugă şi se*ascund.

Caii de lemn, cît nişte cărăbuşi,
Sînt înhămaţi, perechi, între păpuşi.
Ar necheza*nvîrtindu*se la lună,
Dar glasul şi gîtlejul nu le sună.

Un stol de fluturi de sulfină
De vîntul scrînciobului se anină
Şi rîd, în vîntul ce le ia
Din geamul meu şi de subt lampa m

Nu turbura cu nici o întrebare
Tăcuta mea înseninare.
Surîsul meu, ia zodii şi la stele,
Ai înţeles că vine de la ele.

MI SE PARE.

Tu eşti? l-am întrebat. Ca mi se pare
Să te cunosc dintr*o asemănare.
Te #am mai zărit cîndva. Poate cam vis.
Te^oi fi găsit pe undeva şi scris.

Nu mai ştiu. Poatem cărţi, poatemtr^o apă
Obîrşiile tale să înceapă.
Poate din umbră, sau din fulger, sau
Nu ştiu de unde să te iau.

Din murmur, poate, din niscai
Icoane, rugi ori şuiere de nai.
Semeni leit, şi te* am văzut cîndva,
Cu Cineştie sau cu Careva.

Drept, nu ştiu nici cu cine am vorbit
Şi nici cu cine l-aş fi semuit.

Am auzit în ceaţă că sa deschis o uşe
Şi că samchis. Cenuşe şiatunci şiacum cenuşe.

CREZI BASMUL.

Crezi basmul o a sfirşit şi s>a pierdut,
Şi el de<abiad la început. . .

Cînd seceta mai stearpă ţi se pare,
Atuncea podideşte izvorul tău mai tare,
Şi albia, uscată ca un drumeac de ţară,
A izbucnit o dată şi dă pe dinafară.
Aseară ţbera pana din călimară seacă.
Şuvoiul azi omneacă.
Minunile se iscă din peşterile pline
Nainte să ajungă izvoarele la tine.

Tu înnădind poveşti după poveşti
Grije să n*ai că o să isprăveşti.
Râmîne orişicînd răzleţ un fir
Din cusătura unui trandafir.
Dacă şi cade mîna la ţesut,
O mînă nouă firul îl ia, undea căzut.
în iia străbunic fiii, se împlinise veacul,
Pe>o floare întreruptă mai sta înfipt şi acul.
întorci un fir prin fire, de beteală,
Şi altă faţă iese din urzeală,
Izvoade noi, din două, trei vopsele,
Şi ma putut nici veacul să le spele.

Eu le*am întors şi le*am tot fost sucit,
Pînă ce s<au fărămiţit.
Povestea mare mi*am făcut*o mică.
Am deşertat Tăria cu*o ulcică.
Din Calea Robilor am luat prundiş,
Suind în cer cărarea pe furiş.
Spinarea îmi rămase mînjită de făină,
Cărînd în saci pe umeri ţarină de lumină.

Şi le*am întors poveştilemdârăt. . .
Şt numai ca să*ţi mai arăt
Că din sctntei sleite şi surcele
Poţi întocmi din nou un cer cu stele.
S*a spart oglinda şuam sufiat*om foc
Şi s*au făcut oglinzile la loc.

Din ceruri cade o paiaţă.
Păianjenul de catifea, se*agaţă
De o lumină leneşe, de aţă.

Şi stăm văzduh, cu luna faţâm faţă.

SOLIE PIERDUTĂ

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării,
Săd dea vestirea bună, de sus, Sfintei Mării,

Zburînd alături, noaptea/n stihare, printre ele,
Au rătăcit cărarea de brumă printre stele.

Ademeniţi în ceaţă de mugurii de floare,
întîrziau să vadă argintul cum răsare.

Cînd îi trimise Domnul, pesemne îvau aflat
Că unul e femeie, şi celălalt bărbat.

Şi datina fusese, atunci întîi, călcată
Să nu purceadăm lume doi îngeri de o dată.

Ei, fermecaţi pcncetul de zborul împreună,
Se ocoleau în jocuri, jurîmprejur, la lună.

O melodie parca i<a prins şid înfăşoară,
Era ca de vioară şi nu era vioară.

Alăturaţi de aproape şi legănaţi în zbor,
Ia dezlegat uitarea şi de solia lor»

Şi sau cuprins ca rîpamcleştatăm pisc de stîncă,
Şi sărutarea gurii lea fost în slăvi adîncă*
Şi graiul stins, şi suflul mut.

Aripile, din ceruri, leau căzut.

AU TRECUT.

Au trecut vremile, vîrstele, orele,
Fetele zvelte şi horele.
Au trecut porurnbieii în zbor
Pe deasupra !or,
Cimpoaiele, viorile.
Au trecut şi florile.
Smucit în zigzag şi spirale
De şolduri şi de braţe goale,
Danţul plutit pe subsuori,
Ca duca şirurilor de cocori,
Ca o ghirlandă samvîrtit şi sa^nnecat în slavă,
în pulbere şi pleavă
Gălbuie si trandafirie.

Mai auzeam în zvonuri o tipsie
Prin chiote, şi depărtatele urale,
De după munte, undeva, din vale.
Şi sau topit şi ele şi sau stins.

Singurătatea marelui cuprins
Neclătinatămtinde stăpînire
Peste ţinutul ei de cimitire.
Am pus urechea: cîntă a lăcustă.
Ce lungă mi*e poteca şi îngustă!
Mă pot gîndi că nimeni nu mai vine
Să tulbure tăcerile din mine.

Dar ml s*au rupt în horă şi din joacă
Odăjdiile noi, de promoroacă,
Şi pe hotarul înnoptat
în zdrenţe albe calc, de căpătat.

Vreai, mi şe pare, lună,
Să mergem împreună.

ALBA

De ce te uiţi aşa, cînd seara vine,
In ochit mei cu ochii tăi de salbă,
Că nu*ţi mai iei privirea de la mine,
Gingaşe, graţioasă mîţă albă?

Nu te*ai uitat aşa fel niciodată
Şi frumuseţea ta nu m*a privit
Aşa de*adînc, bătu*te*ar să te bată,
Nici cînd fusesem mort si răstignit.

Mă plec şi te scrutez cu un fior,
Ca*ntr*o lumina de fîntina.
Parc*ai trecut tiptil, călcînd uşor,
Torcînd încet, pe lîngă lună.

Tbe gura rozămchisă ca un plic
Al nimănui, lipit şi cetluit.
Deasupra cine nu a scris nimic?
Şi înlauntru, cui s*a povestit?

Tu ştii ceva ce limba ta nud ştie
Şi sad rostească nu e cu putinţă.
Ştiinţa muta ţi*a fost dată ţie,
Şi mie graiul cel fără ştiinţă.

DESEN ROMANTIC,
ZCÎRIAT PE O AMFORĂ VECHE

Ciipido zăreşte*ii casă
Pe domniţa smeada, goală
Prin cămaşa, ca o plasă,
Ce*ar fi prins*o vie*n poală.

Frînt din cotul ca ivorul,
Braţul ţtne căpătîiul.
El şuamcovoiat piciorul
Şi I*a sărutat călctiul.

Coi aici? Un sîn. Aici?. . .
Cupido a semuit
Subsuoara de ar nici
Cu un fluture lipit.

Uite buza, uite gura,
Ochii sprinteni, ca de lup.
Casa, patul şi făptura
îi miros a miez de stup.

înnainte de*a*şi fi prins
Firele de streaşini luna,
Subţiată într<adins
Din săgeţi el scoase una.

Deşbi şi băiatul gol,
Nuri ruşine, nici păcat,
Căd trimis numai ca sol
De fecior de împărat.

PĂIANJENUL

Jucînd tn zarea mea, paiaţa
Mia dat azi bunădimineaţa,
La geamul din grădină.
O roată de mătase şi lumină
Lamipresurat cu nimb de heruvim.
A fost vecini de zări să fim.
împărăţia lui de două şchioape
Batem fiori de aur şi de ape,
în dreptuîmpărăției mele,
Urzită dea crucişul din firele cu stele.
Aceeaş lună noua
Ne sparge borangicul din plaseleamîndouă,
Şi acel aş vînt le sfişie împreună,
Pe nopţile de viscol fără lună.
Mereu şi nentrerupt, camtîia oară,
Compasul chibzuieşte şi măsoară,
Reîncepînd de la obîrşii chinul
Dea împlini ce sfărâmă destinul.

Pentru o gîză, cită cheltuială
De aţă scumpă şi beteală!

ÎMI PARE RĂU

îmi pare rău că Dumnezeu, pe toţi,
Ne ia drept nişte spărgători şi hoţi
Şi nişte haimanale,
Crezînd că tot umblăm după parale
Şi după giuvaerele Măriei Sale.

Le leagă noduri, le chiteşte într*ascuns.
Ca să ne mintă, cu lumină el Le*a uns
Şi le arată doar pe dinafară.
Că înlăuntrul lor e noapte chioară,
în care ţine totul să îngroape.
îl supăra să le vedem mai de aproape.

Că nici majunge mîna la zăvoare
Şi se zgirceşte şi te doare.
Pe toate celea scrisăd, fără carte,
Pedeapsa lui—«Primejdie de moarte»,
Pe om, pe bobul mic şi pe gîndac,
Pîn' la samînţa cît un vîrf de ac.
Nu mai vorbesc de cele mari de tot;
Pînâ la ele să ajung nu pot.

De cum atingi ceva, ori moare aia,
Ori tu, că peste tot văpaia
Lui umblă ca un fulger orb, şi trece,
Şi arde, şi ucide, nevăzută, molcomă şî

Nu zic, şi eu sînt tot o haimana,
Dar drag îmi eşti, Sfinţia Ta,
Şi pot să mă mc urne t sa jur
Că umblu, nu să fur,
Dar ispitit, să văd, şi cuvios,
Cum drămuieşti tu bezna de frumos,
De*ai pus*o pretutindeni cîtemn pic,
Nu zic căd rău, nici bine vreau să zic,
Nici nu mă bag în meşteşugul tău.

Dar, vezi, că de părerea ta îmi pare rău.

CÎ1NELE SUFLETULUI

Sufletul meu e cune credincios.
L*am dezlegat adeseori din lanţ.
Adeseori din cuşca lui ham scos
Şi ham tîrît pînă la şanţ,
Pînâ la şanţul întăririi mele,
Ca sad înnec în zmîrcul dintre stele.

Deprins cu lanţul şi lungimea lui,
Semtoarce repede la cuşcă
Şi mîrîie la biciul dintrmn cui
Care scoboară pemserat şid muşcă
Şi i se plimbă ca un foc pe piele.
Rănile lui sînt şi* a le mele.

Cîine mişel, tu mîrii numai biciul
Şi urmele şi pragul mi le lingi!
Căci te tîrăşti ca să*ţi păstrezi şoriciul
Şi dînd din coada voia mbo învingi.
Pe toată viaţa înnădit cu tine,
Nedespărţit de coadă şt de bot,
Sînt supărat că, strînşi atît de bine,
Să te alung din bătătura mea nu pot.

Insă mă jur, cînd voi cădea de moarte,
Hoitul meu gol nu*ţi va spori ospăţul,
Căci de aproape, ca şi de departe,
Te voi croi şi din mormînt cu băţul.

CETATE MEDIEVALĂ

Luna ninge chiparişii
Cu funingini de argint.
Unda pare amurgind.
Turnurile par trimişii
Unui rege, ca s^asculte.
El le^a pus pe cap comori,
Chivăre cu pietre multe,
Şi le#a dat şi trei surori.

Pasările trec în zbor.
Pasările sînt de aur.
Pentru cine ciocul lor
Ducemcolo foi de laur?
Au rubinem ochi şbn gtuare.
Din fîntîna cu căldare
Cercuită cu ghirlande,
Scoate^o fata diamante.

De^aş avea un cal şbo spadă
Şbo domniță de furat!
Du*te, lună, din ogradă.
Lumea s<a schimbat,
Şi Bacăului din salba
La ieşit mustaţa albă.

Du*te, lună, ia*ţi veştmîntul
Şi năframele senine,
Dacă numai pentru mine
Far meci noaptea şi pămîntul.

CLOPOTELE

Sunaţi de seară camtno dimineaţă.
Parcă sunaţi dintnaltâ viaţă,
Dintrmn văzduh, care părea pierdut.
V*ascult şi v*am recunoscut.

Nu ştiu ce chin mă ia şi mă frămîntă
Cînd iar ascult cum vocile vă cîntă.
Nu vreţi să staţi pe loc puţin,
Să mă gîndesc ce e, alean, ori chin?

Muncesc în mine aripi sămc o Iţească,
Dintno pruncie îngerească,
Şi neputînd ieşi, Ia cer, să bată,
Mă doare carneam umeri, sîngeratâ.

Vecernia uitată, de la toacă,
Aş vrea să sune şi aş vrea să tacă
Şi nu ştiu, să mămchin, ori să moscund?

Dintnalte ceruri altele răspund.

PISANIE

între drumuri şi castani
Stau de două mii de ani,
Pune mîna, uşa scrisă
Mbe de*a pururea deschisă —
Intră, cum te^am mai primit,
Ori trufaş, ori biruit.
Nud trufiem jilţ şi straie
Lesea mea să n*omcovoaie
Şi ma fost pe lume trunchi
Să nu*mi cadă în genunchi.
o

TU

Nemaiputînd sh-și rabde nici tăcerea,
Nici depărtarea, nici puterea,
Şi în nestare a trăi uitată,
Mîhnita lume te alese tată.

Aşamruditâm pribegie ţie,
Cerea culcuş un colţ de^mpărăţie.
Avu nădejdea să te facă om,
Un mormoloc, un gnom.

Te*a luat părtaş, nici pînă*acum nu ştii,
La suferinţă, la tovărăşii,
Şi a jurat pe numele tău sfînt,
Şi strîmb şi drept, cum jură pre pămînt.

El a ştiut cum eşti, ce eşti şi unde
Făptura ta suavă se ascunde,
Din cîte spiţe şi în cîte, cel ce taci,
Te faci şi te desfaci.
Şi gîndurile toate ţi le ştie,
Şi voia ta o scrie
Pe piatră, pe icoane, pe hîrtie,
Chezăşuind la tine în cetate,
Cam cimitire, locuri cumpărate,
Cel mai smerit, mai blînd şi mai semeţ.

Nud trebuia nici jilţ şi nici judeţ,
Nici slavă, nici cîntare, surd şi mut.
Pe om nici nu bal cunoscut.

Eşti o tulpină fără rădăcina
Şi semeni a mireasmă şi lumină.

RUGĂCIUNE

De ce stîrnişi ţarina şi viu m*ai zămislit,
Da că începutului bai dat sfîrşit
De mai nainte de*a fi şbnceput?

De cînd te^ai murdărit pe degete cu lut,
Vremelnic şi plăpînd tu m*ai făcut.
Poţi cere o durată aceluîamjghebat
Din tină trup şi suflet cu scuipat?

Torcînd mătasea tu o faci de scamă,
Şi frumuseţea i se şi destramă.
Ai scos din buturugă o vioară
Şid pui şi coardam care vrei să moara,
Pleznind în miezul nopţii albe, de smarald,
Pe strigătul şi zborul în sus cel mai înnalt
Un zbor bai dat şi şoimului la stele,
împiedicat în peticele mele.

Tu ai rămas de*a pururi, şi viaţa noastră piere.
Te mulţumeşti cu* atît a mîngîiere
Că singur, între neguri, eşti veşnic; sorocit
Prin mărturia celor ce*au murit.

PISANIE

Dafini durere şi prigoană,
Dă*mi otravă cît îţi place.
Ţine: milă şi pomană,
Ţine har şi ţine pace.

COŞARUL ALB

Luna plină, draga mea,
Merg cu scara după ea.
Nu vrea luna sa m* aştepte
Şbmi alunecă prin trepte.
Cînd o reazăm undeva fost,
S*a mutat şi, ca un prost,
Mut şi eu alături scara.
Am pierdut mai toată vara
Umblînd noaptea*aşa în dodii,
Cu o scară printre zodii,
Şi mi*am cheltuit o viaţă
După zările din ceaţă.
Am cutreierat un an
Şesul lat din Bărăgan.
Munţi imn an bam colindat.
Zece ani am căutat
In izvoare,*m* curcubeu,
în rogoz, în heleşteu.
Scara, prin păduri şi sate,
S*a tocit pe jumătate>
Şi de/abia de*ajung cu ea
în clopotniţa cu*o stea,
Unde sună gărgăunii.

De funinginile lunii
Nu mai poate să se spele
Cel ce s*a mînjit cu ele.

Luna însă m*aştepta.
Uite^o la fereastra mea.

REMINISCENŢE

Vin, iatade, tot de la sine,
Frînturile toate spre mine,
Fărîme ştirbite simt regi
De lucruri pe care de abia lemţelegi.
Aşa sînt cum leam uitat
De cînd sau culcat:
Un fost cimitir de păpuşi.
încep să se mişte deacuşi,
Să capete trup
Din umbră şi zvon ca de stup,
Şi, rupte, pemcetul se reîntregesc.
Copite cu nimb îngeresc,
Spărturi de icoane, păstrînd a mustrare,
O schiţă de bine şi rău cuvîntare,
O lacrimă prinsăm pictură,
O mîna rănită, o căutătură,
Şi clopote, parcă, departe,
Şi cîte o foaie de carte.
O ţandărămvie o amforă spartă.
Da sunet şi iedera moartă
Şi vocile stinse luînd graiuri, pe rînd,
Şi murmură parcă şi parcă şi rîd.
Mă văd cînd la Cină părtaş,
Sau cînd, în prigoană, sutaş.
încerc iar cămaşa deatunci,
îngustă, cum rană deatunci,
Şi nemaiştiută
La inima vremii, tăcută•

Şi dacă duc palma la gaura ruptă,
Nu ştiu din ce luptă,
Mbalunecă, moale, pe sînge.
Acolo se strînge
Tot ce de la sine se^adună,
Frînturi de Scriptură şi haşchii de lună.
Nu pot să mă mint.
Mă arde îngheţul: un sloi de argint,
Şi deştelem ceaţă
Se fac peste unghii cărbune de ghiaţă.

SERENADA

Dulăi bl aşteaptă cu ochii în pom.
în pruni e un om
Sau o arătare, călare pe*o cracă.
Şi pomul se scoală, se*apleacă.

Ded Pan cu copite de ţap,
în roiuri de muşte,
Dator sînt pe meşter sad scap,
Dulăibndîrjiţi să nud muşte.

E blîndul din sat. . .
Lăsaţid să fure, căd nevinovat.
Blajin şi netot,
înghite cu sîmburi cu tot.

Prin ghimpii de fier şi zăplaz
El trecem extaz,
Senin, dus şi sfînt.
El nu este de pre pămînt.

Cînd intrăm grădină şi bîjbîie luna,
Scoboară şi pleacă şi fluiera>ntr<una
Şi rîde căd gîdilă prunele,
Ajunse la c io a tec subt pîntece unele.

Grivei a simţit
Că e fericit
Şi nu il mat latră.
Se uită la el ca o piatra.

Cu cîinii*mpreună
Vad şcoala spoită cu lună,
Clopotniţam plopi,
Sobor cu trei popi,
Şim deal primăria.

El fluierăm dinţi liturghia.

APOCALIPS

De hramul Sfîntului Anton,
Maimuţele, adunate în amvon
Şim strană, se smeresc şi se sărută,
Silind o psalmodie prefăcută.

în Sîngele şi Trupul din potir
Au pus rachiu, săpun şi t ibis ir,
Şim candelamnecată bale.
Cădelniţamvîrtită împrejur, agale,
Da jărăgai, acreală şi duhoare
De cîrpă arsă şi sudoare
Şi papurămteţită cu chibritul.
Maimiarele, un stareţ, un ţînc, mitropolitul
Fumează din ţigare şi da pe nas tutun,
Făcînd un semn că isonul e bun.

Par să semchine, să se spovedească
în grai sucit şi*n limba păsărească.
Un hohot cîntă, altul plîngem tindă,
Şi luminările nu vor să se aprindă.
Pentru iertat în rîs păcatele,
Molitvelecs citite deamdaratele.
Penticostarul are viermi în foi.
Mîntuitorul zilelor deapoi
E răstignit întno icoană mare,
Cu ploşniţe de sînge la mîini şi la picioare.

Clopotul ştirb, din visul de^altădată,
Sună a ciob şi*a putină uscată,
Şim apa de mocirlă, stătută şi cleioasă,
Strigoiul face cruce şbaghiazmă mincinoasă.

Se umflă lunam blid, fugară,
Şi dă din cer ca laptele, pe dinafară.
La subsuoară, vîntul ducem şal
De frunze galbenem furtuna,
Pe sălile pădurii, de spital,
Coşciugul ctitoriei din schit, furat la lună:
Frumoasa, negricioasa, uscăţiva
Domniţă cu paftale de aur Paraschiva.

PISANIE

Sînt un schit de blâni st doa»e
Pentru cine să se roage.
Vine cine vrea să treacă
Pe sub turla mea săracă.

Ote un vrăjmaş de frunte
Nalţă ghioaga să mă'iifrunte.
L#ai văzut? Avea la el
Săbii grele de măcel.

Călărind vîrtej, s*a dus
Nu departe întnapus
Şi s*amtors din zarea largă
Slut şimtins şi mort, pe targa.

PIZMA

Căci nai găsit prinoase saduci nici unui zeu
Vino şi*mi bate zilnic îngenunchiat la uşe.
De ce teascunzi? îţi place sadormi pe şoldul
meu,
Hrănit cu raze moarte, otrava şi cenuşe.
Tu ştii găsi la mine odihnă şi uitare,
Cum nu ţiau dat trufia şi braţul tău învins.
Eşti slăbănog. Eu ţie sortită*s întradins,
Ca şi tu cîte o dată sa crezi a fi în stare.
Ţi am înţeles durerea, de mult, şi, far' să ştii,
Te am urmărit şi, fără să ve2t, ţiam săturat
Arşiţa de pe buze cu sfîrcul meu uscat,
Cu laptele meu muced, de zer şi de Ieşit.
în sînul meu sărnînţa zvîcnită numcolţeşte,
Căci simţitoare ca o fintînă şi o harpă,
Nepipăite încă de ciutură şi deşte,
Sînt nesfîrşit de dulce şi nesfîrşit de stearpă.
Ştiui ce te apasă, ghebosulem toiag,
Şuti ferme cai cu şoapte izvoarele deşarte
Şt*ţi mîzgălii cu taine potecile, departe,
Pe care zarea cade zbîrcită ca un steag.
în zori, cînd ochit vineţi vor da de soare iar,
Şi noaptea, cînd perdeaua, ca plasa, va fi plină
De stele, lînga coapsa cern vei simţi vecină,
Lipeşte*te cu spaimă că sînt şt că răsar.
Şi pierdere în mine ca un vîslaş în mare,
Şi carnea mi*o brăzdează cuadîncul tău înnec,
Ca să ajungi mai iute la veşnica uitare
A suferinţei tale şi a rodului ci sec.

SARCINĂ SACRĂ

Sînt greu cum era grea Fecioara,
Din Duhul Sfînt, şbs chinuit şi trist.
Mă doare gîndul, doare subsuoara.
Se zvîrcoleşte parcăm mine Crist.
Şi mă înţeapă parcă raza iui,
Şi rana lui de lance m*a durut.
Mă doare fiecare cui,
Mă doare locul unde*a fost bătut,
Mă dor mormîntul, spinii, crucea — ŞL mbe sete
Şi mie, ca şi lui, de apă.
Unse mbs buzele şi arse de burete
Şi de otrava care mă adapă.
Am şi murit întocmai, taică,
Şi toată suferinţa ta ma strîns,
De^a pururea Fecioară, maică.
Şi plîng, şi nu ştiu cînd şi tu aî plîns.
Dar, vezi, tu prunc pe^acela bai putut cunoaşte.
Isusul meu nud cel adevărat,
Şi eu nud pot nici duce, nici cunoaşte.

AI VĂZUT?

Al văzut cum Dumnezeu ne păcăleşte,
De ne trec lucrurile printre deşte?
Ce şiret! Ce calic! Ce tertipar!
Pune un lucru tot întreit tipar.

Face pachete, sticle înfundate,
Cocoloşeşte, dă la strung şi bate,
Răsuceşte, face mingi de ceaţă,
Închide fără lipituri, coase fără aţă.

Pe celem colţuri Ie pune rotunde,
Rotundelem drepte le*ascuude.
Ia lumina din cui
Şbo mută tocmai întrmn gutui.

Cînd încoace, cînd încolo, ta
De ici, de colo, cîte ceva
Şi măsluie sufletul şi trupul,
De nu ştii cared albina şi care e stupul.

De ce fac păianjenii dantele,
Lacul oglinzi, giuvaere şi betele?
De ce face zarea depărtată privelişte?
Cînd omul stă, el pune sa se mişte
În el şi împrejur: totul, ape, stele,
Codrii, luna, norii, toate cele,
Învîrtite ca nişte inele.

NEGUŢĂTORUL UMILIT

Abur de aur, spumă de lumină,
Culese dimineaţa din grădină
Cu plasa şi năvodul de mătase,
Tiptil, prin buruieni şi printre case,
Lătrat de cîini şi ocărit în zori,
De cucuvăi le bătrine, cu urdori.

As fi furat, dormind, şi ceaţam sac
Şuo atîrnam acasă de cerdac.
Pe cobiliţă funii lungi de stele
Nu ar fi fost pe umerii mei grele,
Vata de argint, beteală ca de ghiaţă,
NW sta urît, cu ustur okun piaţă.

Sar fi ţinut de mine fetele
Cu briul desfăcut pe demdeletele,
ŞL leoş fi dat, ziua, nămiaza mare,
Şi noaptea, întrascuns, pe*o sărutare.

Ceai, precupeţ, în coşuri? Mai nimic:
Tămîie arsa, fum de borangîc.

CUPRINSUL

Pămîntul, ţarina, bucatele,
Pusem spinarea mea cu toatele,
Oameni şi turme şi vite,
Brazdele zguduite,
Potecile, miriştea,
Durerile, neliniştea,
Ploaia, negura, vîntul,
Hohotul, spaima, frămîntul.

Cum a intrat în mine ţara noastră?
Cum acncăput o ţarămtno lopată?
Pădurile întrmn ghiveci de lut?
O maremtreagămtrmn pahar băut?

Atuncea, dimpreună cu elem stropul meu
De smîrc, a încăput şi Dumnezeu.

DE CÎND MĂ ŞTII

De cînd mă ştii, am luat asupra mea
Povara*ntotdeauna, Doamne, cea mai grea,
Şi tot urcînd în coastă, vream sarăt
Că nu mă dau poverile mdârat.

O suferinţă între alte două
Nam socotit*o suferinţă nouă.
Haide şi tu, aşează* te *n spinare.
Mă simt voinic. Pe cine ced mai doare?
Cinezi strein şi singur, cine?
Să urcem cîrcă, pe samar, la mine.

Hai, ticăloşii, blînzii, toţi dea valma,
Cîţi aţi întins obrazul, cîţi baţi bătut cu palm?.,
însărcinare, poate, am de la Satan
Să vă ridic la cer prin uragan.
Sînt robul vostru, hotărît de sus,
Să fiu caricatura lui Isus.

De cîţi în seamă mi va dat
Vreau să răspund pe faţa şi curat.
Nud uit pe cel ce carne dă şi nici
Pe cel ce dă cătuşe, pravilă şi bici.
Sînteţi ai mei, şi rai şi buni. Veniţi.
Dator sînt să vă fac şi fericiţi.

Dar ostenit în drumul meu îngust,
Că sînt ales la milă cu dezgust,
Scîrbit de om, jignit de omenire,
Să*mi duc poverile la mîntuire,
Aş căuta zadarnic amţelege
De ce mbai pus porunci deatare lege.

Eu, Doamne, le^am primit şi mă supun,
Stăpîne drag, gingaş ca un lăstun.
Vreau să temtreb: cînd m*ai ales, ai fost nebun?

BABA MOARTEA

Baba Moartea, zgîrci şi piele,
Se strecoară prin zăbrele.
Pe un pat, într*o odaie,
Arde;o fată, de văpaie.

Amsemnat ceva pe poartă
Mina ei de piele moartă?
Calcă mut, ca pe tîrligi.
Nu se întoarce cînd o strigi.

Ce caţi în cătun, putoare,
Cu o fustă în spinare?
Te*am mai prins la cîtemn gard,
Unde ochii zac şt ard.

Uite*o, bîjbîiem ogradă.
Morţilor, veniţi, grămadă.
Veniţi, maici, flăcăi, fîrtaţt.
Smulgeţi crucile şi daţi.

Daoam pus mîna pe ea,
Poate nu ne*o mai scăpa.
Furcile şi coasele
Săd sfărîme oasele.

MAHALAUA CU COCOŞI

Mahalaua cu cocoşi
Are mulţi copii frumoşi,
Fete smeade şi deştepte,
Care nu pot să aştepte

Să se îngrămădească anii.
De cum încolţesc castanii,
Primăvara are treabă.
Toamnei şi ei id de grabă,
Cînd le cade frunza*n gol.

Timpul cît era domol,
Leneş semtindea la soare
Cu copiii pe cărare.
Acum, vîntul strînge iute
Boarfele din crăci, pierdute,
între seri şi dimineţi
Şi din zece nouă vieţi-

Au de furcă trei spitale,
Patru cimitirem vale,
Puşcăria, balamucul
Zbiară cioara, cîntă cucul,
Fiecare la soroc.
Pentru toţi e timp şi loc.

Ce dă carnea ia pămîntul:
Aşa rînduieşte Sfîntul —
Toata 1 urnea,*n fel şt cum,
Se strămută peste drum,
Trecînd lin pe la uluci
în hotarul alb, cu crucb

A MURIT AURICA

A murit şi Aurica.
Mă apucă, mamă, frica
De copiii cîţi ne mor —
Tînguieşte maica lor. —

Parca este un făcut.
Doamne, ce ţbo fi făcut,
Căd baţi şubreda ei coapsă
Cu atîta grea pedeapsă?

Preotul are tain
Pentru fitece creştin.
Zice: —«Nu te întrista,
Dumnezeu ţid dă şi ia —

Astad valea plîngerii,
El şbalege îngerii» —
îngeri mari, frumoşi, bălani,
Tot de şaisprezece ani.

Maică dragă, nu mai plînge.
Cum îi vezi că scuipă sînge,
E un semn de înţeles,
Dumnezeu că ba ales.

Şi atuncea grije ai
Doar de dric şi dc alai.
Că de viaţă viitoare
Are Sfîrita Născătoare.

SECETA MARE

latâd, blestemul sa^mplinit,
înzecit, însutit, înmiit,
Din colb, din glod, din bătătura,
Din vit, din morţi, din dragoste, din ura,
Din staul, din colibă, din turme, din livezi,
Din Bărăgan, din ţara cît o vezi,
Din scrîşnete, din suferinţă. Se năzare
Din lanţuri, din cătuşe şi răbdare.

V*am blestemat din neam în neam,
Cînd ne rugam şi cînd plingeam.
V*au blestemat şi omul şi norocul
Să vă ajungă focul,
Şi, iatăd, va ajuns,
Umflîndu*se cam mare talazul întrascuns.

V*au blestemat copiii, fraţi de fraţi,
Şi plozii nenăscuţi şi lepădaţi,
Şi orbii, sluţii, capiii, gîngăvii,
Toţi teferii şt toţi bolnavii.
Din jalea celor ce au gemut şi gem
Sa ridicat şi cade pe voi acest blestem.
Cine apasă omul pe Dumnezeu apasă»
Căci amîndot sînt unul şi au aceeaş casă.

Simţişi cum a trecut din gură<n gură
Blestemul în porumb şbn arătură?
Şi peştera şi strungad înfiripă,
Şi barza şchiopătată, oloagă pe*o aripă.
In iazuri, în păşune, în izvoare,
E blestemul plăpîndei căprioare.

V*au blestemat şi v*au pîrît
Făptura zburătoare şi şarpele tîrît.
V*au blestemat şi mugetul cirezii
Şi noaptea huhurezii
Si bufniţa de lună
tn stoluri împreună.
Iertare? Cine iartă?
Zăvorul mut din poartă?
E blestemată brazda trufiei nesătule
Să nu*şi mai versem care porumbul şbn patule,
Şbn foile chircite să iasă, de amiază,
In loc de ciucalaie, ştiuleţi de căcăreaza,
Căm boabele culese, strivitam fiecare,
Zăcea cun strop de sînge broboana de sudoare.
Blestemele^mpletite laolaltă
V*ajung de*aci cu biciul şbn lumea ceealaltă.

Cu lanţuri grămădite voi v<aţi şi scris osînda.
Vă pedepsesc povara, dijma şi dobînda,
Oborul, claca, judecata şi măsura.
Blestem: putreziciunea şi malura;
Pe fata maicii, prinsă la urzici,
Veneai cu doi argaţi să o ridici,
bai dus de coarne vaca în poiană,
Cu un primar şi o cătană,
Şi ţbai făcut cireada de pomană.
Ne>ai luat'O, claca, de trei ori
Şi ne*ai mai scos la urmă şi datori.

Neai luat din zece cîte şase oi.
Dea vălmăşia seacă măduva din noi.
Ouăle luatem dreptul de corvoadă
Le petreceai printnun inel cu coadă.
Miai pus copilam beci o săptămînă
Că ţia vărsat o cana de smîntînă.
Nu ne lăsai din porci nici unul,
Cînd se apropia Crăciunul.
Doniţa mea, cît putina, temşeală,
Iar baniţa la tineri cît o oală.
Două grămezi făceai din grîu, ca pentru noi,
Una de om şi alta de ciocoi,
La treieratul de sămînţă nouă,
Şi le duceai la tine peamîndouă.
La moara voastră, sacul dus în spate
Scădea făina mea la jumătate.
Peste bordeiele din drumul de la Jii,
Din loc în loc, semnalţă dintre vii
Conacele de piatră cu pridvoare.
Cui cer aceste ziduri răzbunare?
Ieşind coconii rumeni de la masă,
Noi mestecam o gură de păsat cleioasă.
Schilozii fără ţară şi trup, cîţi au scăpat,
Mănîncă mămăligă cu scuipat,
Cîte un ies pe cîte<o cîrjă ruptă.
întorşi acasă frînţi din luptă,
Cu pielea zdrenţe, cine poate
Să le mai facă parte şi dreptate?
Ăl de ia birul, căciula şi cojocul
Şi din ogradă dobitocul?
Un cărturar, de<o slovă cu birlicul?
Judecătorul? Popa? Veneticul?

Cîţi aţi jignit dreptatea şimfrîngeţi bucuria
Şi ruşinaţi în oameni omenia,
Beţi de rachiu, dea buşilem borhot,
Nu vau trezit blestemele de tot.

V*a mai rămas în but ie ceva.
Lungiţi*vă pe coate, nainte de*a cădea,
Traşi de miros, ca musca, şi de gust,
Şbi lingeţi doaga umedă de must.
Pe stîrvul vostru mila de lumină
Aşterne un linţoliu murdar, o rogojină,
Suflete proaste şi înguste,
Aveaţi un înger să vă mustre
Şbo şoaptă*n cuget, care să vă cheme.
Botezătorul v*a certat la vreme
Şi drept răspuns c*aţi înţeles
Taina stropirii prin botez,
baţi retezat, odată, la beţie,
Cinstitul cap, cu gura deschisă, pe tipsie,
Şbncredinţaţi de*acum că tace,
Li aţi dat dănţuitoarelor sad joace.
Dar glasul lui de blestem ridicat în slavă
Striga şbn hora voastră, de pe tavă,
Şi sfîntul sînge s*a făcut strigoi,
Rătăcitor de*atuncea printre noi.
Nud auziţi voi blestemele grele,
Ca pasul care calcă pe vreascuri şi surcele?
Sîngele lui, de*atunci baţi tot vărsat,
Sporind cu sîngele nevinovat.
E*n mîneca pătată a văduvei, Rămîne
în miezul tău de pîine, în blidul tău, stăpine,
Strivit peceţi pe carte: zăloage şi dovezi.
îl ştii pribeag de noapte şid visezi.
Se*adunăm aurul ce îl aduni.
Trezit în jar, mocneşte în tăciuni.
Crescînd blestemul, s*a făcut furtună.
Ascultăd. înnăbuşed cu flaute. Răsuna!
Mai joacă Salomeea şbacum, pe<aci pe*aproape.
Te uită: are găuri, mare pleoape,
Nici buze, nici tipare de şold şerpuitor.
A ridicat odată cu discul un picior,

Şi dănţuind către boieri, încoace,
Pe un covor cu ciucuri, se desface,
Se prăbuşeşte, se descoase.
Fusese^o aninare a danţului, de oase.

Blestemul nu se pierde, creşte.
Se face funie şi cleşte,
Se face foame şi lingoare,
Junghi inimii şi ac lamghiţitoare,
îngrijorare turbure şi frică.
Mîndria ţi*era mare, caricatura mică.
Erai în cap, la tobă. Acuma, din grămada,
Ai vrea să suni porunca, de la coadă.

încă de an s*au desfrînat
Secara, spicul secerat.
Ho Idem pripas, de cimitir,
Spini, buruieni şi pir,
Păscute de păianjeni şimvelite,
Zăbranice mototolite,
Văluri de cîlţi şi scama.
Moşia viermuită se destramă
Şi împietrită ţarină bolnavă
De bălărie neagră şi otravă.

Doamne! stihiile^s pe ducă.
Blestemul: patru vînturi ne usucă.
Tobe sparte, goarne dogite
Bat ceasul agoniei. Sate, vite,
Cîmp, albii seci, ogoare
Sînt scoase ia mezatul urgiei călătoare.
Se vinde viaţa, se tocmeşte anul.
Vînzareaâ cu bucata şi toptanul.
Nici o pîine, nici o lăscaie!
Cumpărătorii sluţi se bat pe o copaie,

Mâcar o candelă, o papură, o cruce,
O luminare să apuce.
Toţi muşteriii iau degeaba,
Care cu colţii, care cu laba,
Şi lighioanele însetosate
Vor să bea om. Fîntînile*s surpate.
Vor sîngelemnapoi,
Sînge cald, nu sînge de strigoi.
Cer sînge viu, aţi auzit?
Sîngele vostru proaspăt şi corcit.

Oprit cu plugul scăpărat în stîncă,
Asculţi tăcerea şesului adîncă
Şi desluşeşti murmurul şi vaierul de moarte,
Haihui, hoinar, mereu dintnaltă parte,
Din necuprins, din gol, din negrăit.
Ce mai trăieşte? Ce n*a mai murit?
Noaptea semtinde, hăt, ca o arsură,
Ca o fiertură, ca o saramură.
Laptele, drojdii, pulbere şi scrum.
Fuge pe mirişti vîntul de fum.
Ţi*s buzele spuzite, ca bulgării de var.
Nădejde sau mînie? în zadar.
Şi porumbieii, de dogoare,
Mor încîlciţi în columbare.
Un uriaş de negură răstoarnă
Zarea de plumb ca lunamtno lucarnă.
Ca paielem văpaie ard clopotelem turlă
Şi blestemele mute s*au întîlnit şi urlă.
Vrei să te rogi, stăpîne, şi n*ai cui.
Ai mai putea să stai în faţa Lui?
Iar să te rogi, iară să minţi,
Cu jurămintele de la părinţi?
Mire căzut şi mire care trece,
Căutătura albă ţbe, şi rece.
Ţi s*a făcut puterea de prisos
Slujind Erodiadei şi lui Isus Hristos.

Ţiai aşteptat mireasa făgăduita ţie
Şt a venit rînjită, cu chelie,
Şi cu ciolanele în poală,
Goală de tot şi dinlăuntru goală.
Ţi*e groază că te mîngîie pe faţă
Şi că>ţi întoarce firul din mustaţă,
Ţepoasă, mîna ei de ghiaţă.
Te strîngem braţe şi te doare
Pieptul de stinghii şi grătare.
Teacoperă cu giulgiul ei în somn
Şi te sărutăm gură, ginere de Domn.
A! vrei sa fugi? Unde să fugi? Ţi^e scris!
Şi cerul şi pămîntul scau închis.
Te împiedici prins deal coapsei hăţtş de mărăcine
în luptă cu scheletul îndrăgostit de tine.

OMULE

O lăcomie crîncenă, nebună.
Adună, omule, adună,
Căzneşte, fură, surpă şi omoară,
îţi trebuiesc putere şi comoară,
îţi trebuiesc palate şi veştminte,
Să*ţi zacăm ele hoit şi oseminte.
Morminte, omule, morminte.

Avidă, mina ta se strînge.
Storci aur şi se scurge sînge.
Nădejde, sînge, har, ca un burete,
Le soarbe aurul cu sete,
Şim beciul tău zidit înghiaţă
Neprihănita oamenilor viaţă,
Avîntul, bucuria, puse bine
De stîrvul tău, păstrate pentru tine.

îmi e ruşine, omule, îmi e ruşine.

SPITAL

PĂRETELE DE VAR

Pâretele de var, de lingă pat,
Cu zugrăveli şi semne s>a*mbrăcat.
Rîuri de ochi şi brîie lungi, de pleoape,
Tremurăm zid ca unda unei ape —
Şi unii ochi din stoluri s<au ales,
Orînduiţi cu feluri demţeles.

Cînd împrejur au început să zboare
Semnelemi par familiare
Şi, scrise desluşit, ies dintrmn sui
Golul pătrat, numărul sterp şi sensul nul.

Căutătura teafără si tare
Mba pus din tencuieli o întrebare,
Cea prinsă de un vis a tresărit.
Pleoapele, frunze, cad în asfinţit.

Doi ochi mocnesc scînteiam nefiinţă
Şi mă scrutează bezna lor cu stăruinţă.

OGOR PUSTIU

Ogor pustiu şi neumblat.
Sa tot risipit, sa tot adunat.

Lunari întnun coş de vatră veche
Şi soareleaninat de o ureche,
Cofă de lut, atîmă de*o prăjină,
Mînjit cu zmalţuri cear fi fost lumină.

Uscate stele, pe coceni şi ostreţe,
încep de slăvi şi cer să se dezveţc.

Buruieni de scamă şi otreapă.
Munteled strîmb. Ţarina crapă.
Cenuşe, funingini şi zgură.
Mucegai şi mălurâ.

Un sobor de vlădici, la matca mc leită,
Sa făcut buturugi de răchită.
A trecut, undeva, şi oaste:
Ies din ţarină suliţi, coifuri şi coaste.

Valuri de cîrpă
Se răstoarnă cîmpul, cu scîrbă.
O harfă şi o vioară,
Cu strunele de sfoară,
Zac în sînge şi noroi.

O singură jivină, gogoloi,
Ca un arici, ca un peşte,
Pitulată, se rostogoleşte.

Şi un coşciug spînzurăm văzduh:
Al Tatălui, al Fiului şbal Sfintului Duh.

SPUZĂ FIERBINTE

Spuză fierbinte, drumul fierbinte.
Cîmpie de oseminte.

Mi*e ca o coajă de pîine arsă gura,
Şi balele*s ca saramura.

Limba mi*i ca piatra de ascuţit coasa.
Sau lăsat pe mine pâreţii, bîrnele, şi toata casa
Se strînge coşciug.

Mă frînge un zăvor, mă rupe un belciug.
Am în gîtlej lacăte sparte.
Un lanţ ma*ncolăcit cu zale moarte.

Ai văzut luna,
Nebuna ?
A intrat pe furiş
în trestie şi păpuriş.
Seceră dea valma rogoz, şerpi şi broaşte.

Pe la ferestre trece chivotul stelelor
                              cu sfintele moaşte.

Vine otravă cu sînge, pe moară.
Nu bea mocirla murdară!

BIVOLUL DE JAR

Bivolul cu coarne de jar
Paşte spini, pulbere şi lut,
Şi lasă scrum şi pojar
Pe undeva păscut şba şezut.

Pe biserica mare
S*a ridicat ca o capră, în două picioare.
Noapte: navală şi pîclă de noroade.
îi lin^e turla sbo roade.

A muşcat din aramă şba supt,
Scrîşnit, clopotul a sunat şi s?a rupt.

De*o sută de zile
li pîlpîie ochii a fum de feştile
Şi^mi dă, cu moartea călare pe bivol, tîrcoale.
Braţul e gîngav şi vlaga e moale.

Vai! apa s*a fiert în urcioare.
Tînjesc să o sorb din izvoare.
Miaş vrea pâlniile, tălpile, reci,
Proaspătă iarbă, crăiţem poteci.

Icoana singura surîde ca o păpuşe.

A bătut cineva la uşe?

SfA CULCAT O FIARĂ

Sa culcat peste mine o fiară
Fără picioare, cu coarnele arse.
Alergase lanurile de secară,
Şi zidul cu năriled sparse,
Buturugă de tăciune.

Aş voi cu o rugăciune
Să chera din cer, să vie careva,
Cu suliţă grea,
Şi s*o alungem bezna mare.
Atît îţi cer, Doamne, niţică răcoare.

Fiara şia potrivit
Ochiul aprins şi zgîit
în ochiul meu, de careţi freacă pleoapa.

Nu pot să strig, de lanţuri şi cătuşe.
Da? Maica Domnului a încercat la uşe?
Aduce lingura cu doftorie.
Intră! Dumneata eşti, Fecioară Mărie?

LETOPISEȚI

DE MULTE ORI

De multe ori ţba fost ruşine
Sculîndu*te cu soarele pe tine,
Căm raza Iui din aşternut
O nouă zi a şbnceput.
Nu se sfirşise încăm amorţire
Ziua de ieri din amintire
Cu nedreptatea, groaza şi dezgustul
Că alta vine fără să bo cei
Destinului din negurile grele,
Pribeag între mocirlă, vînt şi stele.

De cobiliţa dusă în spinare
Mi^atîmă zilele în cîte o căldare
Şi calc încet, să nu le vărs în mers.
De cîte ori le/am clătinat, am şters
Cu talpa şi opinca, la fîntînă,
O vărsătură neagră pe ţarină.

Duc sîngem ele vechi, ca un năuc*
Al cui e sîngele şi cui îl duc?

CÎND El SE BUCURĂ

Cmd ei se bucură şi cîntă,
Eu ce mă iau cu viaţa mea la trînta?
In loc să joc, să strig, să beau, stingher
Mă uit, mă întreb, posac întmin ungher,
Şi mi se pare că de»aş fi călcat
în hora lor, aş face un păcat.

li cercetez pe cei închişi în casă,
Pe care*o suferinţă îi apasă,
Cîţi în nădejde şi în rugăciune
Nu au aflat alean şt'nţelepciune.
Ori chinuiţi în taină de trecut,
De ce*au făcut şi n*au făcut.

Unul plîngînd, o lacrimă pribeagă
Pe rana ochilor semcheagă,
Pecete pe o negură de veci.
Ei gem şi tu petreci?
Nădejdea celor sprinteni a murit.
Urne rit <s rupţi şi suflet ud strivit.
Carul de aur cu împăraţi şi zei
Trecu prin gloate peste ei.

Cimpoaie, cobze, flaute şi nai uri,
Daţi cîntecelor voastre alte graiuri*
Mai bate hora şi aleargă,
Cînd trec flăcăii mc remen iţi pe targa?

CURGEŢI, ViNTURI

Curge vîntul... Curgeţi, vînturi de vulvoare,
Nu va pese ce ne doare,
Grîu, săcară şi porumb
S*au făcut pietriş de plumb.
Ciuruit de pîcla groasa,
De trei luni teascult pe coasă.
Te*aud, vîntule, că ari
Prin ogoare, prin prăpăstii şi stejari,
Zi şi noapte, în neştire,
Saptnd gropi şi cimitire.
De trei luni teascult că treieri
Pentru bufniţe şi greieri,
Ţi?s mai dragt cînd ne ucizi
Roiurile de omizi,
Coropijniţa şi toate
Soiurile blestemate.
Sălciile şi răchita
Neau dat cu nemiluita
Ştreanguri negre în zăvoi.
Stupit plini îs cu puroi.
Singuratice belşuguri,
Bube: boabele şt struguri —
Luna*n spicele de scai:
Seceriş de mucegai,
Ochii stelelor se zbat
In urdori de argint umflat,
Cumpănită, din fîntînă,
Scoate ciutura ţărîna,

Şi grădini lîngă grădini
Stau ca nişte rogojini,
Sîngelem copii uscat
Iesem zgîrciuri de scuipat.
Nici puteri de lacrămare
Ochiul nu mai are,
Şi cirezilem păşune
Pipăie cu buza jarul rogozului de tăciune.

CÎND VENIRĂ

Cînd îmi. veniră furii în ogradă
Ei mau venit întîi grămada.
Nu au venit cum vin, de obşte, hoţii
Cu ceata şbodată cu toţii.
Ograda, satul şi cătunul
bau cunoscut, venind, pe cîte unub
Şi n*au venit nici noaptea, pe furiş,
Feriţi de drum şi luminiş.
Ei au venit cum vin vecinii,
în toiul zilei, Se coceau ciorchinii
Şi atîrnau din frunze poame coapte.
Era mai multă zi decît fusese noapte
Şi maţlpea, căm deal se şi trezea
Ziua de aur în grădina mea.

IVhau întrebat cernii fac copiii.
Unii munceau prin fundurile viei,
Alţiid zăream pe scule cum semdoaie
Biruitori în luncă şbn zăvoaie,
Cu seceri de scîntei şi cu topoare noi.
în lanurile de trifoi
Vedeam şi coasele cum zboară,
Tăind nutreţul meu a patra oară.
Cum auzeam ca spun şbntreabă
Păreau să fie oamenii detreabă.

Dar cîinii ridicaţi în bătătura
bau dus lătraţi, din gura<n gură.
Cîinii mei proşti, Potaia şi Lățosul,
Citesc cu nasul şi mirosul.

M,AU ÎNTREBAT

Mau întrebat, dar au şi scris.
— «Mulţumim dumitale, am zis,
Dar nu pricep cum vine
Că scrii acolom catastiv, de mine,
Că nu>s doar cine ştie ce în sat
Şi carte nici nam preamvăţat.
Ce carte ştiu, e din ţarină,
Pui slove mici cu plod, şi mi lemgînă
Şi le citesc în brazdă greierii citeţi
Trei nopţi întregi şi două dimineţi,
Şi ele cresc şi dau tulpini *i foi
De cărţi înfăşurate strîns, de popuşoi.
Şcoala mi*e cîmpul, dascăl mi?e pădurea
Şi iscălesc frăția cu securea.

Fă bine, scoate din cotor
Foaia zbîrcităm el, de scriitor,
Şi nu ma vinde pe hîrtie.
Că satul nostru altă carte ştie
Şi te*or întinde, de mai mare dragul,
Cu bîta, cu toiagul,
Şi nu tem mai scula de prin mărar
Nici vraciul cel mai cărturar.
Nu/mi place mie omul că măsoară
Şi*ţi fură umbra cu condei şi sfoară.
Nu*mi place cîntăreală
Şi ispitire pe încetineală.

Ced dulce sug, şi scuip ce*mi face greaţă:
Atît în bătătura nrea semvață.
!a*ți drumul cît mai ţine soarele,
Sa nu<ți rămîie pe la noi picioarele, »

ALTĂ DATĂ

Altă dată, au venit prin baltă,
Cu cîte un ochean, cu cîte vreo unealtă.
bam văzut în păşuni, prin uluci,
în cimitir, printre cruci.
Au întrebat: — «Ce aţi dat
Pe şesul asta semănat,
Pe măgură şi pe izlaz,
Pe livada din iaz? »

Ce*am dat, ce n*am dat,
Ei vorbeau piţigăiat.
Ce vorbăd asta că ce<am dat?
— « N*a fost, am spus, de cumpărat,
Că noi altfel am apucat.
Alte tocmeli avem pentru pămînt,
Că astea nu se cumpără şi nu se vînd.
Izvoarele şi ţara, noi de*a dreptul
Le*am dobîndit cu sufletul şi pieptul.
Săgeţile pornite, cît ajung,
Din munţi în munţi, croiesc hotarul lung,
Şi ţarina răzeaşă nu se schimbă
Pe preţ de liftă sau de limbă.
Vînzarea, preţul, cîştigul, banii,
Tertipurile sînt ale Satanii. »

Răspunse unul: — « Ba mai taci din gură,
Ce tot vorbeşti? că ţara se şi fură».

Zisei şi eu: — « Dacă ţi*ai pus de gînd,
Să *nun* **muşcaţi ţarina pe curînd ».**

NU .NŢELEGEAM

Numţelegeam ce se gîndeau să spuie,
Cercînd zaplazui cît e prins în cuie
Şi mult miraţi că poarta mare
Zăvoare şi încuietoare,
— « Aşa ne*am pomenit. Bătrînii mei
N*au prea umblat cu lacăte şi chei,
Deprinşi, cum se obişnuise,
Cu porţile şi uşile deschise
Şi la biserică şi casa.
Drumeţul intră, poarta mea îl lasă,
Se hodineşte sau semchină,
Şi pleacă mulţumit, cu traista plină. »

Ei au mai zis pe păsa rest e:
— «Cine vă apără şi vă păzeşte ? »

— «Nouă ne<a stat întotdeauna paza
Celui ce face noaptea şi amiaza
Şi cugetul curat.
Cetăţile, un vînt le<a măturat,
Şi zidurile mari şi întărite
Se fac tărîţem vînt. Pe nesimţite,
Un duh al gîndului le scurmă.
Au fost cetăţi şi n*a rămas o urmă.
Puterea inimii vă doare,
Căci decît cremenead mai tare.

De mii de ani eu. mă păstrez
Fără cetăţi şi fără meterez.
Sînt alt soi de bărbat:
Eu am bătut şi fără să mă bat.
Cu zîmbetul şi aşteptarea
Am strîns acasă toata zarea
Şi se vamtoarce înc*o dată
Şi cîtă<a mai rămas înstreinată.
în fieştece ţarină străină,
Am bulgări tari de jar şi de lumină.
Străinii nu pot să le are,
Că plugul nu răzbeşte prin vîivoare
Şi se fac scrum şi vitele şi plugul.
Cenuşa li*e cîştigul, funinginea belşugul.»

NOI MOŞTENIM

Noi moştenim acest tărîm
De la măritul împărat din Rîm.
Blagoslovit săd fie osul
Că şia trimis încoace şi prisosul,
Şi legened ţărîna şl mormîntul
Şiadiedde vîntul.

Nemcinse ţarina cu brîu
De rîuri şi<i urzi năframă
Jurîmprejur, de grîu.
în soare bătea zale de aramă.

Strămoşul lui făcuse dintno piele
Hotarul ţării sale nou,
împrejmuind cu noduri de curele
Croite din spinarea unui bou.

— « Socot cureaua, zise, ca un zid
Pe cined sare îl ucid. »
Şi fratele lui geamăn, este scris
Că La sărit în rîs. Şi Ia ucis.
Dar cel puţin, mărite împărate,
Acela ia fost frate.

ÎNTR«UN JUDEŢ

întrmn judeţ de miazănoapte,
Din sat în sat, din zvon, din şoapte,
Se ştie că şbau rupt genunchii,
Pînă la groapă, taţii, fraţii, unchii,
Şi verii, şi cumnaţii, şi nepoţii.
Toţi au murit, cu toţii.
Nu mai e bun nici un bărbat
în nici un sat.
Vre un unchiaş, icbcolea, un nebun,
Mai şchioapătăm vre un cătun,
Cotrobăind pe drumuri, pe şosele,
După coceni, după surcele,
Domniţă şi duduie.
El ar mînca şi balegă, şi nu e.
Cîinii schilozi aşteaptaai drum,
Scămoşi în ceaţa ca de fum,
Să vie*acasă cine nu mai vine.
Şi ţine vîntul şi războiul ţine!
Dar nu e voie devasta
Să stea de vorba maica, surorile, nevasta,
Şi nu e voie nici să te gîndeşti,
Că ori iscoadă ori vîndut eşti.
Domnii cu câsi de geam, din Bucureşti,
Sînt bucuroşi, pe un' te duci,
Că ţara s*a umplut de cruci.

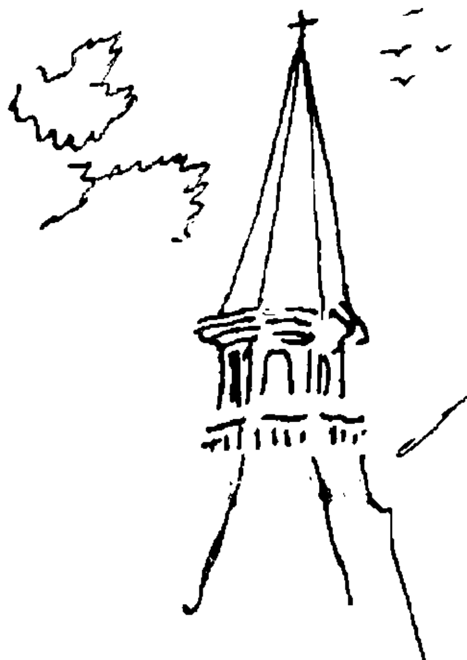
ÎN SATELE Şt VĂILE

în satele şi văile din Jii,
Numai schilozi, numai muieri, numai copii
împleticiţi în ceaţă.
Carnea pe ei e vînătă şi creaţă,
Şi osul se stravedem piele.
Dau braţele de glezne, picioarele sînt grele.
Strigoii ăştia mici, de ţară,
Par car voi să sară
Şi sar sfii sa calce pe pămînt,
Ca de mormînt,
La fiecare cotitură.
Nici nu se plîng şi nici num jură.
Atîta carne bună le a rămas,
Cît buba rea, de la urechi la nas.

DA, E LUNG

Drumud lung pînă la Jii,
Fără taţi, fără copii.
Ce rămîne sînt flăcăi
De scutec şi de copai.
Casele, cătunele,
Colea, cîte unele,
Au rămas cu nişte babe,
Vinete, scîlcii şi slabe.
Fetele îmbătrînite
Nu mai ştiu să se mărite.
Pe flăcăi ba luat pe sus
Şi ba dus şi ba tot dus.
ba furat o vijelie
Peste negura pustie
Şi ba dus, ba răsucit,
Pînă Ii s<au risipit,
Zvîrcoliţi de^amdoasele,
Zgîrciurile, pasele.
Ce fu ăsta, om cu faţă,
Cel împleticit în ceaţă?
Cîrjad ia de subsuoară,
îl întoarce şid doboară.
Făt'Frumos era frumos:
ba căzut falca de jos.
L*au mîncat pe jumătate
Toate rănile spurcate.

A scăpat ciuntit şi mut.
Braţele şi le*a pierdut.
Doar genunchii, calea, valea,
S*au strîmbat ca alte alea.

DRUMIM LUNG

Drumud lung din Jii încoace
Şi cuptiorul nu mai coace.
Qtăd calea, cîtud drum,
Nu e vatră, nu e fum,
Azimă şi mămăligă.
Maica plînge, pruncii strigă.
Au rămas în sate vii
Numai cîteva stafii,
Fără păr, fără gingii.
Un' mă duc şi un' mă port
Pute^a candelă de mort.
Maicile şi vacile*au
înţărcat, săracile.
Gura umbla după sîn
Framintind un hoit bătrm,
Ugerile, ţîţele,
Aspre ca tărîţele.
După ce#au pierit şi cînii,
Au rămas numai bâtrînii,
Să*şi numere zilele.
Te apucă milele,
Lacrimile şi mînia.

Asta fuse Romînia?

DE LA JII, ÎN DRUM

De la Jii, în drum, încoace,
Nici o vatră nu mai coace,
Nici un coş nu scoate fum,
Cît îi ţară, cîmp şi drum.
în vet re m nici unele
Nud aprins tăciunele.

Drumul lung pînă la Jii. . .
Vitele au tînjit în iarnă
Mai mult moarte decît vii.
Abia calcă, se răstoarnă.
Una*i şchioapă, altad oarbă,
Toateau chică, toate barbă,
De răbdare, de flămînde.
Au şi coarne şi*s şi blînde
Şi pe nemîncatele,
B i ne c u vîntatele!
Sau smerit bietele vite,
Parcau fost călugărite.
Ochiimtregi şi ochii lipsă
Bat ca din Apocalipsă.
Rod în gard şim cimitire
Lemnul crucilor subţire.

Pe ta Sfmtul Niculaie
Mai rărtrîn niscaiva paie
Şi coceni, de cap de vita,
Pe o streaşină belită.

CĂTUNUL

Cătunul s*a mutat tiptil, din zare,
în cimitirul lui, mai mare.
Ce s/a născut, pe rînd s*a şimgropat
Şi crucile*au intrat în sat,
Viori de lemn
încremenite întrmn semn.
Şi au ieşit din sat pînă departe,
Lăsîndud drumurile moarte,

Ia seama bine, dacă treci,
La încîlcitele şi vechile poteci.
Să nu te^mpiedici de ciulini.
Morţii'S acolo, cam cătun, vecini.

Tîrît în ploaie de ciubote grele,
Drumeţul, noaptea, poate să semşele
Şi, înccrcînd cîrligul pus la porţi,
Să ceară găzduire de la morţi.

CÎTE PUHOAIE!

Cîte puhoaie, cîtă omenire
Se rînduiesc de'acuma în vileag,
Să ceara bucurii şi fericire
Scrise cu slove mari pe steag!

Aş vrea să mămfierbmt şi eu cu el
Să*mi batăm tîmple inima şi mie,
Văzîndude trezite, mari şi grele,
Ca de o mare, sfîntă datorie.

Dar iată pana celor œ^au mînjit
Drapelele cu alte jurăminte,
E*o bidinea cu părul năclăit
De fostele vopseli de mai nainte.

Unde statură bravii pînă azi,
Că nu la bucurie, ci la luptă
Era chemarea, fraţi şi camarazi?
Viaţa le curse dulce, nentreruptă.

Aţi vrea credinţă întru necredinţă
Şi lauri fără să fbnvins,
Venind la hramuri, după biruinţă,
Cu sîngele păstrat şi neatins.

LA TREABĂ

încă o data Fătdrrumos
Suc. smuls din grinda casei spadă,
Arc bun şi buzdugan mai noduros,
Să dea din munte namila grămădii.

Singur, orbeştem ceasul rău,
Simţindu*se*ntărit ca de#o solie,
Cu o chemare din pămînt şi hău,
Pe care omţelege şi n*o ştie,

Se pusem calea negurii cu coarne
Şi găurindud pîntecul în zmîrc
Şi împlîntîndud sabia în carne,
Au curs din ea otravă, muci şi spîrc.

în tăvăleala şarpelui cu zeci
De căpăţîni şi ghiare uriaşe,
Era sâ*şi piardă zilele de veci,
Muşcat de scut, de piept şi de căm?.şe.

Cînd a căzut, dihania a dat
Un vuiet care încă mai răsună,
Că muntele pleşuv a tremurat
Şi cu văzduhul lunii dimpreună.

Urletul fiarei a mutat din loc
Cremenea stîncii, brazdele şi marea.
Dar Făt'Frumos avu şi#acum noroc
Şi se*mplini deîntregul ei chemarea.

Şi isprăvind, sfiios semtoarcem sa:.
Se ^ascunde chibzuind ce să mai facă.
O ciutură mai mare dcadăpat
Şbun staul mai ca lumea, pentru vacă.

CARNET

PASĂRILE DE FIER

Ced colo sus, în ceruri, în zenit?
Că berzele de*o vreme*au şi sosit.
Să fi întîrziat un cîrd? Să fi rămas
Un stol răzleţ aiurea, de pripas?

Par nişte porumbiţe, niscai lebezi,
Cînd mici, cînd mari, cînd leneşe, cînd repezi.
Noi le zărim acum întîia oară
Că suie în april şi că scoboară.

Dar iată că încep sad dea, domoale,
Azurului albastru rotogoale
De spumă albă, ca de tibişir,
Şi*s rînduite pasărilem şir.

Cu toate că alunecă pe cer
Şi zboară lin, sînt cocostîrci de fier.
Aduc în ei otravă, foc şi pară,
Şt găinaţul lor aprinde şi omoară.

Comunicatele semnate sînt sumare:
« Distrus opt instalaţii militare,
Mitraliat trei corpuri de armată.
Uzină de petrol incendiată. »

Realităţi: Ucişi cîteva mii
De mume, de bătrîni şi de copii
Şi dărîmate două catedrale
Şi, pe bolnavibn paturi, trei spitale.

DOUĂ NOPŢI

Ospiciu de nebuni şi am cimitir.
De sus, din norii noi, ca de fuior,
Au fost bătute două nopţi, în şir,
Cu morţii, aiuriţii şi năucii lor.

Mor minte le*au sărit între nebuni.
Ei trec miraţi la morţi şi, printre cruci,
Se întîlnesc şi cred că văd minciuni
Cu oase care fug şi cu năluci.

O surdă*mutăm straieled vărgate,
Scîlciem beregată, calcămcet,
Sfădindu^sem cuvintemcîrligate
Cu*o tidva subsuoară, ca Hamlet.

S<a isprăvit. Rămîne^o arătură,
Şi peste ea, lividă, umblă luna.
Ce cauţi tu, or beată pace aură?
Eşti luna, moartea, hîrca sau nebuna?

Şi cimitirul şi ospiciul una.

MĂGĂOAIA

Cînd vine pe sus, chelălăie si latră
Pe undeva, alarma de prohod,
Şimghiaţă inima cam piatră,
Un' să te ascunzi? Ti*e frică, eşti nerod.

Prostit deodată, ai sta şi*o iei la fugă
Sau ai fugi pe luncăm jos, dar stai
Şi te chirceşti între blestem şi rugă
Şiai vrea să ai un suflet şi nud ai.

Eşti ca o cracăm furci, de careatîrnă
O carne spînzurată de sărac,
Gîtlejul găunos şi tigva cîrnă.
Ai auzit*o? rage zbierat, ca un malac.

E gaia, cucuvaia,
Strigoiul, măgăoaia.

CINCI SUTE DE COŞCIUGE

Pe dîmbul luncii noastre, stau înşirate*o mie,
Croitem grab' azbnoapte, capace şi sicrie.
Sînt noi şi încheiate cu goluri între scînduri
Şi aşezate, albe, pe cîte zece rînduri,
Şi toate pe#o măsură,
Că vor intra în ele cadavre de strînsurâ.
Sicriile cinci sute, capacele ctnci sute,
Aşteaptă să mai fie umplute şi bătute.
Mai late către umeri şbn jos mai îngustate,
Principiile raclei măcar sînt respectate,
Cînd ucigaşibn aer le*au murdărit pcacelea
Ce lemtocmesc morala şi le botează pielea.
Trei biete mahalale muncesc să se dezgroape,
Soldaţii cu topoare, cu răngi şi tîrnăcoape.
Faitoanele de mînă, cu pîntec, legănate,
Au fost din tot oraşul în pripă adunate.
De Ia gunoi şi şanţuri, maturătoribn porţi
Au fost schimbaţi în ciocli, să carem ele morţi,
Şi pînă la căratul de hoit, pe două roţi,
Păzeşte sentinela coşciugele, de hoţi.

CONVOIUL SICRIELOR

Să fi rămas din rudemgropaţi niscai nepoţi?
De subt moluz şi bîrne sau scos aproape toţi,
Cu toate că la număr ieşea de dimineaţa
Cu mult mat multă lume decît fusesem viaţă.
Căci dintrmn om, întreagă, nu vine niciodată
O singură bucata.
Şi cea rămas dintmnsul se scoate pe lopată:
O labă, şoldul, braţul, întregi numai bucăţi
De om, şi zdrenţe, sferturi, fârîme, jumătăţi;
O palmă delicată, la deget cu inelul
Logodnei: numcepuse prăpădul şi măcelul,
întnun sicriu, grămadă, intrau dea valma paie,
Ţărînă amestecată cu păr şi măruntaie,
Bărbaţii şi copiii, ciozvîrte şi crîmpeie
De mădulări şi resturi gingaşe de femeie,
Unui bărbat cu braţe, scăpat din scrum mai plin,
1 se pierduse capul întrmn coşciug străin.
Dc altfel, nici o faţă nu mai avea figură,
Smolită "şimehegata întno caricatură;
Şi, ca o cobe noua de adaos, ca un semn,
Mai rătăceamtre racle şt un picior de lemn,
De semtrebau, cu martori, groparii şi poporul,
Căror cadavre şchioape li se cădea pictorul,
Şi dacă mai e locul, tocit şi seîlciat,
Să fiea doua oară, cu preot, îngropat.
Dar cînd porni convoiul sicrielor devale,
Urla din nou « sirena»m văzduh a plîns si jale.

MOARTEA,N VATRĂ

îmi intra moarteam vatră şi nu mă pot păzi,
De patru ori pe noapte, de patru ori pe zi.
îmi zboară peste casă, pe beznă şi lumină,
Nepăsătoare, rece, streină şi senină.
Ia chipuri neştiute şi vine în paradă
De fluturi ca argintul, de pasări mari de pradă
Din fundurile purului azur,
Se*aude, parcad vîntul, un vuiet de murmur.
Credeai că/s porumbieii, în stol, şi că se lasă
Din cerurile nalte, jucîndu*se, pe casă.
Dar scoborîţi din boltă pe sate şi oraşe
Erau un cîrd cu aripi de fiare uriaşe,
La o poruncă oarbă a morţii, calculată;
Că nu mai este moartea săracă, de>altădată,
Idilica şi proastă, din basme şi poeme,
Sosită cu o coasa, la vreme şi nevreme,
Ţărancă ofilită la fin şi la cosit.
Şba lepădat şi coasa şi gluga şi mantila
Şi masca ei de babă, rînjită cu de<a sila.
Cu<o coasă ruginită ce poţi să faci? Surcele.
Ca un briceag de*o şchioapă cojeşti cu ea nuiele.
Poţi reteza din munte şi piscuri un stejar
Cu*asemenea cichie de brîu şt buzunar?
îi trebuia o sculă mai nouă, neumblată,
Ca să doboare codrul întreg şi dintnodată.
Unealta ei tocită dcabia cîte un gît
îl ronţăia o dată, ca la găini, şbatît.

Nu poţi adevăratei morţi săd mai zici pe nume
Dacă in loc de unul nu seceră o lume.
Gte>o bătrînă strîmbă ori cîte un unchiaş,
Un prăpădit, un putred, un frînt, un păgubaş,
Luaţi de pe ici şi colo, un mort uitat, o moartă
Sînt de croială veche şi azi nu se mai poartă.
S*a săturat cucoana de cancere şi tifos,
Vederiled schimbate au ideal şt ifos.
Ea vrea bărbaţii tineri şi rumeni ca bujorii,
Şi nu pe cîte unul, ea cere toţi feciorii.
Năpraznicei cucoane
Ii trebuiesc cadavre milioane.
Oraşe doborîte şi ţări de cimitire,
Ca din monotonie $ă<şi vie mai în fire,
Şi pe mormîntul lumii, făcîndu>şi cuib în tihnă,
Să>şi capete ca morţii şi veşnica odihnă.
Şi sa gîndit. . . Ca morţii sad vie din belşug,
Să*şi părăsească vechiul meşteşug
Şi vechea calicie, un mort şi un coşciug.
Mai avusese veşti
Cam orice meserie mijloacele băbeşti
Au fost înlocuite cu altele mai iuţi.
Degeab'ai vrea o coasă ştirbită să'ţi ascuţi.
Ea poate să rămîie la micile nevoi,
Ca piatra şi amnarul şi fostul car cu boi.
înstreinată însă, neroadă, fără carte,
Ştia din limbi şi graiuri numai pe cele moarte.
li trebuia bătrînei o nouămvăţătură
Şi alt soi de figură.
Samtinerit cu farduri, cum mască şim perucă,
Să nu mai pară*o iazmă, o umbră, o nălucă.
Aproape domnişoară samscris în şcoli înalte,
Şi mîinile de ghiaţă şi leta făcut mai calde,
Picioarele mai groase, grumazul mai cărnos,
Să nu i se mai vadă, uscată, nici un os.
în fustă de studentă şi în halat cu poale,
Cu ochelari subt frunte, pe găurile goale,

A învăţat degrabă, cu rîvnă şi silinţa,
Şi tainele ştiinţei, ştiinţă cu ştiinţă,
Şi limbile vorbite, ajunsă pricepută
Pe oameni săd aţîţe si, paşnici, sâd asmuţă.
Laboratoare ziua, condeie şi caiete,
De dorul meseriei, mai da, pe îndelete,
Cîte o raită noaptea, în giulgiu nevăzut,
Să gîtuie bolnavul slăbit, în aşternut.
Şi repede ajunse şi ea născocitoare,
Putînd fura fărîme de flăcări şi din soare.
Cu un crîmpei cît pleava, de foc, din el,
ea poate
Să stingă viaţa vie*a pămînturilor toate,
Că şba găsit şi glonţul care, împuşcat, să fie
în stare să doboare nu un ostaş, o mie;
Aşa că, înţelegi,
Cum ţeavămgustă poate stîrpi popoarentregb
Privelişteadd dorită: sus un pustiu cu stele,
Şi jos pustietate cu corbi şi cucuvele.
Că ţinta e atinsa uşor: faci doi duşmani
Şi un război cu dînşii la cîte cîţiva ani.

UN LAZARET

Un lazaret clădit în papainoage
Sluj este m şes s*adune pe răniţi,
Aduşi pe tărgi, ca nişte şomoioage
De cîrpem sînge negru, şi zgîrciţi.

Sînt două mii dintr*alte mii de fraţi
Şid ardearşiţam cîmp, ca un blestem.
Sluţi, ciuruiţi de gloanţe, despicaţi,
Fără bărbie, fălci şi umeri, gem.

întinşi pe rînd de*a dreptul în ţărînă,
Trei medici îi aleg cam pemtîmplate.
Cei fără braţe pot să mai rămînă,
Sînt ridicaţi ciuntiţii jumătate.

Din gîrla fiartă vine în sacale
Leşia apei: gurilor lbe sete.
Pînă a fi culeşi pentru spitale
başteaptă agoniile încete.

Un nor de muşte, pus pe fiecare,
îl dumică bucată cu bucată,
Neputincios de nici o apărare,
Sugîndud buba ochilor umflată.

Au şi simţit din depărtare corbii
Şim stoluri peste lagăr s*au lăsat,
latăd în lupta crîncenă cu orbii,
Smulgîndude cu pliscul tifonul sîngerat.

ERAU TREI

Erau în casă omul, femeia şi copila
Cu chipul ca de aur, cu ochii ca zambila,
Cînd trăsnetul din ceruri se sparse peste ei
Lea#mprăştiat clădirea în vînt cu cîteştrei.
Era în asfinţit.
Ca pleava şi ţărîna s*au dus şi risipit.
A doua zi, lumina
Cernea cu stele mute, de candelă, grădina.
Şi căuta bunica, subt lacrima de rouă,
Crîmpeiele de carne > pier du tem iarba noua,
Sa o culeagă moartă, să fie prohodită.
Pînăm amur5 strînsese de*abia un fund dc sită.
o
Unde lucea o muscă era şi o fărîmă,
Un nod, un zgîrci, o coaja, o sfoară ca o rîmă.
Din trei, cîţi spulberase vîrtejul, la cules,
Cît un cîntar de prune, atît s*a mai ales.

GLORIE

Cetatea*i o movilă de ziduri răsturnate
Şi a fugit şi umbra din cetate.
Cîţi oameni încăm viaţă mai zac în agonie,
Subt grinzi şi în molozuri, se ştie, nu se ştie.
Se va afla vreodată
Cînd moartea lor uitată
Se va*nsuma în cifra unui registru rece.
A fost cîndva, e sigur, ceva, dar şi/asta trece,
Cum au trecut atîtea şi trec neîntrerupt,
Fără să ştii ce moarte şi morţi zac dedesubt.
Mîngîie'se cu*atîta şi morţii din cetate:
Istoria le face martirilor dreptate.
E scrisă cu condeie, cerneală şi cuvinte
Şi jumătate mută, ea jumătate minte;
Cu voie, fără voie, de mila, de hatîr,
O sad boceascăm vorbe*nflorite un catîr,
Tot aşteptînd pomana de*a fi nemuritori,
La uşile* a mi ntirii în cîrji de cerşetori.

PAZNICUL

Se potolise spaima. Din casa sfârimată
Mai şovăiau trei ziduri în picioare.
Podelelem cinci caturi zburaseră deodată
Şi rămînea văzduhul posac învelitoare.

Din creştet pînăm pivniţi clădirea era una.
Bătuseră ploi negre trei ani de nopţi, la rînd.
Prin casa găunoasă treceau cam cîmp furtuna
Şi viscolul de iarnă nebun şi buciumînd.

In ce*a fost o fereastră păzeamcruntat un cline,
Nedezlipit de vatra stăpînulut pierdut,
Pe care îl aşteaptă sa vie azi ori mîine,
Şi mîinelemtîrzie de mult şi*a şi trecut.

CE VREI?

Tbam povestit şi ţbam adus aminte
De prin războaiele de mai nainte,
Zile trăite, zilele uitate
Sau aţipitem tine şbnnoptate.

Cînd ţbai trăit*o, clipa blestemată
Creştea cît veacul, dintre odată,
Şi pînăm clipa ceealaltă
Tu ai trăit cu moartea laolaltă.
într^o secundă oarbă, dintre sorţi,
Trăiai în două vieţi şbn două morţi.

Cîte secunde astfel repetate
Nu te*au ucis mereu pe jumătate!
De cîte ori tu nu te*ai întrebat
Dacă<ai murit sau dacă*ai înviat!

Semenul meu, tîrît între morminte,
Ştii, deşi viu, că ţii de oseminte,
Ce cugeti, ce nădejdi mai ai, ce teamă?
Bagă mai bine, omule, de seamă,

în faţa gîndului ce te colindă
Ţi*am pus cîteva ţăndări de oglindă
Şi te întreb, că sufletul îţi tace,
Ursuz si gol, ce vrei: război, sau pace?

CUPRINS

VERSURI DE SEARA

Cuvtnt	7
Parada	9
Seara	i*
Confidenţă	4
Cirip	
De Paşti	16
Miere şi ceară	17
Creion	18
Vaca iui Dumnezeu	19
Domniţa	21
Ghicitoarea	
Zăbavă	*,r
Urare	26
O lăcusta	28
Denie	33
Două capre	3
Urecfielniţa	3
Cinci pisici	33
Steauam iarbă	H
Doi frumoşi	35
Vrăbiile	37
jSlici nun paiă	
0 furnică	
Giuvaere	4
Twiă	44
Pcdoabe	4;'
Vîntul	47
Toamnă	43

Iarna blajină 49
De Crăciun ji
Jcc de chiciuri ji
în perdea j4
Transfigurare
Haide j6
hegodnă
ÎAirele 60
îngenunchiere 61
Mireasa 6z
Căsnicie 64
Dragoste 6j
înviere 67

CÎNTECE CU GURA-NCHJSÂ

Iată, sufietulc... 71
Durerea mea.,. 72
Afot >77w/r *pdmîfit* *j)*
Tct o sarică 74
Singure vin
Tcaie stelele 76
De pe pcdul rîului 77
Dcrrni? 78

A** *am, ..* 83
5a *vedem. . .* 84
Frageda 8j
Cuvinte stricate 87
Afa ≮ 88

BURU/EN;

/<sr£J *treazǎ* 9J
TVtt vdro $iiir 94
Buruiană, tiu știu care 9J

Frunză palida, floare galbenă 97
Colind 99
Crucea veclte 101
Fui de vînt 102
Moștenire 104
Om de pămînt 106
A venit 109
Vînt străin 111
Făcătură i'i
Btlci în Aldebaran ir4
Lima sta 116
Cîntec de hală 117
Iese vatra 119
Dacica 120
întnun lac 122
*Doi ccpii s*au dus*

HORE

Hora iui Escp 1-7
Horă de băieți 129
Horă de ucenici
Horă în grădină *>4
Horăm bătătură
Horă de șoareci 156

POEME

întoarcere M>
Ziua albă 146
Ziua cenușie 147
Tirlă 148
Stă singuratec 149
Un php uscat IJO
Kue de SainUPietre ïj<
Domniță...
Cînd star *opri secunda*

Tu taci
Ce plîngi? ij6
Păstrează :,S
Copilă ;J9
Mu mai zăresc..* 161
înțelepciune 162
O lacrimă 16;
Franccis Villcn 166
Mă uit la fieri 167
Stepele 169
Psalm 170
Mărturie pe vicară şi arcuş 172
Mi se pare. .* !74
Crezi basmuL.. ·7 J
Solie pierdută 177
*Au trecut. * ** 179
Alba 181
Desen remantic, zgîriat pe o amforă veche IB2
Păianjenul 184
îmi pare rău 18;
Clinele sufletului 187
Cetate medievala 189
Clopotele 191
Pisanie (**între drumuri 51 castani**) 192
Tu *9i
Rugăciune
Pisanie (Da>mi **durere ai prigoană**) 196
Coşarul alb '97
Reminiscenţe 199
Serenada 201
Apocalips 20}
Pisanie (**Sînt un schit de blăni şî** doage) io5
Pizma 106
Sarcină sacră 207
Ai văzut?
hlegulătorul umilit 210
Cuprinsul 211
De cînd mă stii 212

Baba Moarna 214
Mahalaua cu cocoşi 21 j
A murit Aurica 217
Seceta mare 219
Omule X26

SPITAL

Păretele de var 229
Ogor pustiu 230
Spuză fierbinte 232
Bivolul de jar 2^4
Sta culcat o fiara 236

LETOPISEŢI

De multe ori 239
Cînd ei se bucură 240
Curgeţi, vînt uri 142
Cînd veniră 244
M*au întrebat 246
Altă dată 243
Natnţelegeam 2j0
Afot moştenim iţi
întrtun judeţ
în satele şi văik
Da, e lung 2ţj
Drumuri lung 2jj
De la Jii, în drum 2j8
Cătunul 260
Cîte puhoaie! 261
La treaba 261

CARNET

Pasările de fier 167
Două nopţi i6p

Măgăcaîa	270
Cinci sute de coșciuge	271
Convoiul sicrielor	272
lAcarttam vatră	273
Un lazaret	276
Erau trei	278
Ghrie	279
Paznicul	2$0
Ce vrei?	281